

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N229

18 de maig de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Els deutes dels 'mass media' condicionen les seves notícies

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

'La Vanguardia' o 'El Periódico', dels grups Godó i Zeta, estan íntimament relacionats amb els bancs, les entitats financeres i les multinacionals

ALBERT GARCIA

JORDI BORRAS

Les acampades prenen el relleu de les mobilitzacions contra la banca i els governs

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 7-8

**Limiten la llibertat d'expressió
a Jean-Marc Rouillan**

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

**Un disc contra l'apartheid
que es viu a Palestina**

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL · 'LA VANGUARDIA' O 'EL PERIÓDICO', AMB DEUTES ELEVATS, ESTAN ÍNTIMAMENT RELACIONATS AMB BANCs I GRUPS FINANCERS

Els interessos econòmics limiten la llibertat d'informació a la premsa generalista

La concentració dels mitjans de comunicació en mans de pocs grups propietaris, com Godó o Zeta, fa que diaris, ràdios i televisions s'agermanin amb altres poders econòmics i polítics

El gran nombre de publicacions existents al sector de la premsa dóna una imatge de pluralitat. Però la realitat és que la concentració dels mitjans en mans de pocs grups propietaris impedeix que hi hagi una amplitud de criteris més enllà d'uns certs límits. Aquestes són les conclusions a les quals arriben investigadors sobre els mitjans de comunicació com Núria Almirón o Pascual Serrano, que recentment ha publicat 'Traficantes de Información', un llibre que analitza els grans grups de comunicació de l'Estat, entre els quals trobem els Godó o Zeta.

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

El problema no rau només en la concentració de les publicacions en un sol grup, sinó en el fet que, en convertir-se en empreses econòmicament poderoses i amb influència, s'han aproximat perillosament als altres poders econòmics i polítics. Tot i que els mitjans de comunicació sempre han estat cobejats per la seva influència, ara estan íntimament relacionats amb les multinacionals, les entitats financeres i altres empreses amb un poder de decisió que va més enllà de les seves estratègies de negoci. Aquesta derivació mercantilista dels mitjans, més interessats en els beneficis que es dividiran els accionistes que en la pròpia qualitat del diari, ràdio o televisió, ha fet que la gent, "més que respectar el periodisme, el temi".

Els grans grups tenen molts deutes, fruit de la seva expansió desmesurada i de la caiguda dels ingressos publicitaris

A Catalunya, els dos grans grups de comunicació estan en mans de dues famílies. El Grup Godó de Comunicació SA, editor de *La Vanguardia*, està controlat pels germans Godó; el Grup Zeta, editor d'*El Periódico*, és propietat de la família Asensio. Godó també posse-

ARXIU ALBERT GARCIA

Pels grans mitjans de comunicació són més notíciables les declaracions dels polítics que els temes que sorgeixen de la investigació periodística

eix *El Mundo Deportivo*; nombroses revistes tan allunyades entre elles com ara *Playboy*, *La Revista dels Súpers* o *Tvmanía*; emet en TDT a través de RTV o RAC105, i ha creat les emissores RAC1 i RAC105. Mentrestant, el Grup Zeta, que va néixer l'any 1976 amb un capital de 500.000 pessetes, és propietari d'*El Periódico* en les seves múltiples versions al llarg de l'Estat i del diari *Sport*; és l'editor d'*Interviú*, *Tiempo*, *Windows revista oficial* o *Primera Línea*, i, entre d'altres, també posseeix les editorials Ediciones B o Bruguera, especialitzada en còmics.

Intervencionisme empresarial als mitjans

Els grans grups de comunicació -i no només catalans- tenen grans deutes i pateixen dificultats econòmiques, fruit de la seva expansió desmesurada i de la caiguda d'ingressos de la publicitat. L'arribada d'Internet, però, no ha diversificat els diners que s'inverteixen

en publicitat com s'esperava i ha fet disminuir progressivament els ingressos de la premsa escrita.

El Corte Inglés, La Caixa o Telefónica continuen invertint en publicitat per condicionar la línia editorial dels mitjans

Les grans multinacionals continuen invertint grans quantitats de diners en publicitat als mitjans per dos motius: per tenir visibilitat i per condicionar la línia editorial dels mitjans respecte a les seves decisions empresarials. El Corte Inglés, La Caixa, Telefónica, Repsol, Endesa... gasten quantitats ingents de diners als diferents diaris, emissores de ràdio i cadenes de televisió. El Corte Inglés inverteix

anualment prop de 150 milions d'euros en publicitat; els seus beneficis superen una mica els 350 milions. Un altre cas d'actualitat és el de Telefónica: el mes d'abril, va anunciar que retallaria el 20% de la seva plantilla a l'Estat. Més enllà de la notícia que donava la informació en un primer moment, cap diari generalista no ha publicat res més sobre aquesta decisió.

El Grup Zeta té un deute acumulat de prop de 200 milions d'euros. L'any 2008, "pràcticament va entregar la gestió del grup al seu principal creditor, La Caixa", explica Pascual Serrano. L'entitat financera li va impedir vendre cap de les capçaleres fins que no condonés el deute i, el mes de setembre d'aquell 2008, va imposar a l'empresa fundada per Asensio contractar Joan Llopart com a president de la comissió executiva per intentar "reflotar" el grup. Llopart, home de confiança d'Isidre Fainé, va dur a terme un ERO que afectava 442 treballadores de l'empresa, moltes de les

quals eren redactors d'*El Periódico*. Rafael Nadal, director del diari i responsable de les negociacions amb les afectades, va comptar amb el suport de la Generalitat -el seu germà és Joaquim Nadal, en el seu moment conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

Joan Llopart entra al consell d'administració del Grup Zeta com a home fort de La Caixa

Va dimitir poc després i va ser nomenat director de *La Vanguardia*. Per la seva part, Llopart va entrar al consell d'administració del Grup Zeta com a home fort de La Caixa. Ell mateix havia estat imputat per una presumpta estafa,

> **Fa dècades que Noam Chomsky analitza els mitjans de comunicació com "la pròspera indústria de les relacions públiques del capitalisme". A casa nostra, va ser Ramon Barnils qui ho va reblar i anunciar: "Els mitjans de comunicació seran els exèrcits del segle XXI". El camp de batalla de la informació, la realitat simulada, les mitges veritats i les mentides senceres dels amos de la informació. Fet i fet, amb motiu del naixement del setmanari DIRECTA ho vam categoritzar: "Opinem dels mitjans de comunicació el que opinem dels seus consells d'administració".**

, estirant del fil

Els reis a un acte de 'La Vanguardia'

l'any 1992, a causa de la venda d'uns terrenys de la Vila Olímpica, època en la qual es va "divertir". Segons paraules seves, "compràvem empreses, les fèiem créixer i les veníem".

Interessos compartits

Com més gran és l'empresa, més connectada està amb el sector financer. Fins ara, les empreses de comunicacions, amb el creixement tecnològic, podien endeutar-se, però "la truita s'ha girat", explica Núria Almiron. I necessiten diners urgentment, fet que ha facilitat l'entrada d'empreses en el capital dels mitjans.

Javier Godó, que posseeix el 98% de les accions del seu grup, és membre del consell de La Caixa des del 2003

Hi ha quatre vies principals a través de les quals altres empreses o entitats financeres poden entrar als grans grups. La primera i més evident és la compra de propietat. També hi poden influir a través del deute que adquireixen els grups de comunicació per créixer. Mitjançant préstecs milionaris -Zeta va adquirir un nou deute de 245 milions d'euros amb 45 entitats financeres-, els propietaris imposen una determinada línia editorial que als consells d'administració dels grans grups: Llopert va ser imposat com a membre del consell d'administració sense que La Caixa tingués un sol euro en propietat del Grup Zeta. I per últim, fer negocis junts. Javier Godó, que posseeix el 98% de les accions del Grup Godó, és membre del consell de La Caixa des del 2003 i vicepresident tercer de La Caixa des de 2009.

Ja a principis dels anys 80, un estudi elaborat pel professor holandès Cees Hamelink alertava so-

Javier Godó amb Zapatero

bre les interconnexions del sistema financer amb l'anomenada indústria de la informació. Hamelink arribava a la conclusió que, a principis de la dècada dels anys 80, aquesta indústria transnacional de la informació i el sistema bancari, també transnacional, estaven altament oligopolitzats. Mentre la primera tenia enormes necessitats financeres, el segon tenia grans interessos i necessitats informatives. Al seu estudi *Finances i informació. Un estudi d'interessos convergents*, afirma que "és freqüent trobar banquers als consells d'administració d'empreses no financeres (...) representen els interessos de les seves institucions, ja sigui com creditors o com accionistes principals de les empreses".

Beneficis versus periodisme

"L'objectiu de tots els grans grups de comunicació és sortir a borsa, cosa que està a les antípodes del periodisme", continua Almiron, especialitzada en les relacions entre el poder econòmic i financer i els mitjans. A l'hora de sortir a borsa, l'únic interès de les accionistes són els beneficis: l'acció ha de tenir un valor més elevat que quan l'accionista la va comprar, per poder vendre i, així, successivament. Com diu Juanlu Sánchez, de la web Periodismo Humano, "molts diaris fan *periodisme* per tenir un 30% de beneficis a finals d'any". "L'interès periodístic queda molt allunyat d'aquesta premissa", conclou Almiron.

La conseqüència del poder de les entitats financeres i les grans empreses és la desinformació als mitjans generalistes

La conseqüència de tot això és la desinformació als mitjans generalistes. Berlusconi va entrar a

> PRISA: el paradigma del neoliberalisme als mitjans

L'oligopoli que conformen cada dia més els grups de comunicació es manifesta en els interessos que tenen en comú. Com menys jugadors hi hagi, més probabilitats de pactar entre ells. Per exemple, pacten els preus de venda, el que publiquen, no es treuen els *plats bruts* entre ells... Un cas excepcional va ser la coneguda *guerra del futbol* entre Mediapro (ens propietari de La Sexta) i PRISA, el gegant editor d'*El País*, que agonitza amb un deute que l'escanya cada dia més.

La involució de PRISA és l'exemple d'aquestes noces entre els mitjans de comunicació i el poder financer. El grup va començar una cursa de bojots per expandir-se, ara en el sector de la premsa, ara a la televisió, ara a l'Amèrica Llatina, ara als Estats Units. L'any 2000, acumu-

lava un deute de 5.000 milions d'euros a causa de les despeses al mercat televisiu. Fa un lustre que l'empresa ha començat a fer negocis per desfer-se de part del seu patrimoni. Va vendre les seus de la Cadena SER de Barcelona i Madrid a una immobiliària; Telefónica va adquirir el 21% de Sogecable -que s'encarrega del sector televisiu de PRISA i està presidida per l'antic dirigent franquista Rodolfo Martín Villa-; ha venut el 81% de Cuatro a Mediaset, l'empresa de Berlusconi...

Però el moviment més important va ser la compra del 57,7% de PRISA per part de Liberty, un fons d'inversió nord-americà. Aquesta operació es va concretar el març de 2010, però el període per cloure la transacció és de tres anys. Aquest fons està participat pels grans bancs mundials, com ara l'HSBC o el Santander,

que sempre ha tingut desenes de negocis amb PRISA. Juan Luí Cebrián, per exemple, té un seient al consell d'administració de Bankinter, propietat del Santander.

Arran de la nefasta situació econòmica en què es troba el grup, fundat per la família Polanco en temps del règim, l'empresa està duent a terme una "reestructuració de personal", que es tradueix en prejubilacions, externalització dels serveis, disminució de les pàgines del diari, contractació de becàries... No obstant això, l'any 2008, els sis consellers executius es van repartir un total de dotze milions d'euros i van rebre milers d'accions. I tot i que no hi ha documentació oficial, Cebrián percebrà uns bons milionaris si du a terme amb èxit les mesures que li imposa el hòlding Liberty.

L'expansió de PRISA i la seva posterior caiguda ha fet que l'empresa sotmetés tots els seus negocis als manaments del mercat

PRISA, en part, per controlar *El País*, que va publicar les fotos de la seva mansió a Villa Certosa i les *velines* que contractava per entretenir els seus convidats; *La Vanguardia* és el portaveu de les grans empreses catalanes, en mans de la burgesia del país; *El Periódico*, ara de caire socialista, va donar suport a l'arribada del primer govern d'Aznar l'any 1995, però també al govern convergent d'aquella època. Cal dir que Assensio era propietari del 25% del diari *La Razón* en el moment de la seva fundació i que acaba de signar un contracte amb *El Mundo* per utilitzar Orbyt, el servei de pagament a través d'Internet.

Al 125è aniversari de *La Vanguardia* hi van participar més de 1.200 personalitats representatives del món social, cultural, artístic, esportiu... però, sobretot, polític i econòmic. Una d'elles era Joan Carles I, amic personal del comte de Godó. Ara farà un any, *La Vanguardia* va felicitar Mònica Terribas, directora de TV3, perquè va decidir suspendre l'emissió del documental *Monarquía o República?* El 10 d'abril de 2010, va publicar una notícia on deia: "L'objectivitat i rigor que ha d'oferir l'actuació de tota televisió pública han portat a suspendre l'emissió d'un documental sobre la república i la monarquia, que requeria d'un enfocament diferent".

Manuel Vázquez Montalbán creia que el periodisme havia estat, majoritàriament, una eina en mans dels poderosos des de l'època en què els faraons ja controlaven les tauletes i els papirs. La Revolució Francesa va invertir aquesta tendència, durant un període en el qual tothom publicava de tot i quan volia. Però, amb l'actual model econòmic dominant, on impelen els beneficis, hi ha poc marge pel periodisme als grans mitjans, més enllà d'uns certs límits. Paolo Vasile, home fort de Berlusconi a l'Estat i conseller executiu de Telecinco, sempre ha dit que ells estan aquí "per fer diners" i que "l'educació es fa a l'escola".

, impressions

Pere Ortega · Membre del Centre Delàs d'Estudis per la Pau de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

L'assassinat de Bin Laden

L'assassinat de Bin Laden obeeix fil per randa a l'estratègia política seguida pels Estats Units després dels atemptats de l'11-S de 2001. Primer, iniciada per George Bush amb la guerra contra el terrorisme internacional. Després, reafirmada per l'administració de Barack Obama en la denominada *Quadriennial Defense Review* (QDR) de març de 2010, un document oficial que estableix la guia dels plans militars dels EUA en els propers quatre anys, i que el defineix com un país en guerra, a l'Iraq i a l'Afganistan. Alhora que apunta un nou tipus de guerra, una guerra que no és convencional i que no es lliura en un territori o estat concret, sinó que és una lluita política i militar multifacètica contra Al-Qaeda i els seus partidaris arreu del món. Política que es concreta en la pràctica amb nombrosos atacs mortífers per part de les forces militars nord-americanes en un grapat de països, com el perpetrat ara al Pakistan contra Bin Laden.

L'estratègia politicomilitar de la QDR s'està duent a terme amb forces militars i agències de seguretat dels EUA, entre d'altres la CIA, que estan treballant des del Sahel a la banya d'Àfrica i Somàlia, a tot l'Orient Mitjà, especialment a l'Afganistan i al Pakistan, a Colòmbia i a les repúbliques exsoviètiques asiàtiques, entre d'altres. Aquestes forces proporcionen capacitat, assessorament i ajut militar als

països aliats on actuen per expulsar, desmantellar o eliminar les xarxes terroristes i insurgents. Però les forces nord-americanes no es limiten a l'assessorament. També es tracta d'una guerra secreta de baixa intensitat aug-

mentant les operacions militars clandestines i d'intel·ligència, assassinant suposats militants d'Al-Qaeda amb míssils teledirigits, o cooperant en operacions militars en un grapat de països. La mateixa CIA està prenent un

JORDI BORRÁS

major protagonisme, passant d'agència d'espionatge a organització paramilitar que planifica i realitza assassinats selectius, alhora que assessorava sobre el terreny els atacs amb avions teledirigits no tripulats a campanyes de grups insurgents o suposats terroristes.

La CIA està passant d'agència d'espionatge a organització paramilitar

Alguns exemples: al Pakistan s'hi han llançat míssils i s'ha bombardejat amb avions no tripulats; al Iemen, des de desembre passat, s'hi han llançat nombrosos bombardejos amb míssils de creuer a suposats campaments d'Al-Qaeda; a Somàlia, el setembre de 2009 un comando dels EUA va assassinar un líder del grup islamista Al-Shabab; al Sudan, Marroc, Algèria, Mali i Mauritània, des de 2005, equips militars nord-americanes cooperen i formen forces antiterroristes.

Ara tornem a la mort Bin Laden, l'home més buscat del planeta. La notícia facilitada pel Pentàgon diu que tropes especials dels EUA amb la col·laboració de la CIA han executat Bin Laden, el líder de la xarxa terro-

rista que ha perpetrat més atemptats arreu del món. La versió oficial sobre l'operació crea molts dubtes. Per exemple, no s'ensenyen fotos de Bin Laden mort, quan tot indica que un trofeu d'aquesta categoria representaria una gran victòria psicològica en la lluita antiterrorista nord-americana; però en canvi sí que ens mostren la resta d'ocupants morts de la casa que, per altra banda, sembla que no estaven armats i no van oferir resistència. A més, cal preguntar-se per què han fet desaparèixer el cadàver en el mar? I quina classe d'operació militar és aquesta en què un dels dos helicòpters s'estavella per una avaria tècnica? Pot ser no l'havien revisat abans de tan arriscada operació? Per què se l'ha assassinat en lloc de capturar-lo i portar-lo davant un tribunal? Potser es tenia por que desvetllés informacions que podien ser incòmodes pel govern dels EUA i que podrien anar dels atacs a les Torres Bessones a les antigues col·laboracions de Bin Laden amb la CIA? Com va passar amb els atemptats de l'11-S, tenim masses preguntes sense resposta. Obama ha dit que l'execució de Bin Laden ha estat un acte de justícia. Més aviat al contrari. L'assassinat ha afeblit el dret internacional, la sobirania dels estats i ha convertit el món en més insegur, alhora que subestima la justícia internacional en favor de l'arbitrarietat.

Eva Fernàndez · Activista veïnal de Ciutat Vella
opinio@setmanaridirecta.info

Si no ara, quan?

Aquesta frase que va mobilitzar milers d'italianes i italians al febrer, en desenes de manifestacions en defensa de la dignitat de les dones (contra els abusos berlusconians), té un profund significat quan ens interroguem sobre la necessitat de regenerar la democràcia i recuperar el compromís ciutadà amb la política.

La transició política vers la democràcia va representar un moment d'apropiació ciutadana de la política. Més tard es van ordinar tot un seguit de maniobres tendents a desactivar aquesta rebel·lia col·lectiva i neutralitzar i deslegitimar la seva força. Des de les versions descafeïnades de la

nostra història, la promoció del individualisme més ferotge fins a la sofisticació recent de les retòriques i simulacres de "participació ciutadana", passant per la capacitat dels medis de comunicació de generar realitats i promoure la consciència i els espais acrítics del sentit comú que no s'enfronta amb el sistema establert, tot ens aboca als discursos actuals sobre la desafecció. Uns discursos que esdevenen perillosos en la mida que confonen la decepció vers la democràcia representativa, els partits i les institucions amb una hipotètica i més àmplia manca de confiança en l'acció i el valor de la política, uns discursos que de forma interessada ignoren l'exis-

Ens calen fórmules que acostin l'exercici de la democràcia al món local

tència de múltiples formes de resistència i de dissidència tant al nostre país com a escala global. Discursos que tenen una conseqüència desmobilitzadora.

Si la transició va representar un moment de progressiva alienació de la ciutadania respecte de la seva capacitat i legitimitat

per dur a terme una acció política directa, l'actual situació d'esgotament del sistema econòmic i de la forma de govern que la democràcia representativa encarna ens reclamaria ser més exigents amb la qualitat democràtica, amb els mecanismes de control i de rendiments de comptes per part dels i les representants públics.

Ens calen fórmules que acostin l'exercici de la democràcia al món local. L'elecció directa de regidores, regidors, conselleres i consellers dels districtes en seria una de bàsica i elemental. A pocs dies de les eleccions municipals, a Barcelona i la resta de ciutats catalanes, aquesta serà novament

una oportunitat perduda. Sense aquesta possibilitat d'elecció i de control des de la proximitat, activistes veïnals i ciutadania ens trobarem de nou front la maquinària burocràtica d'un ajuntament-empresa de serveis. Les possibilitats d'incidència des de les entitats veïnals i altres grups, les possibilitats d'elaboració de candidatures d'unitat popular amb capacitat d'impacte en les polítiques municipals, es veuran avortades si no hi ha la possibilitat de fraccionar el procés electoral i portar-lo a barris i districtes. Si no ara quan? A què esperem per posar aquesta exigència de qualitat democràtica en primer terme?

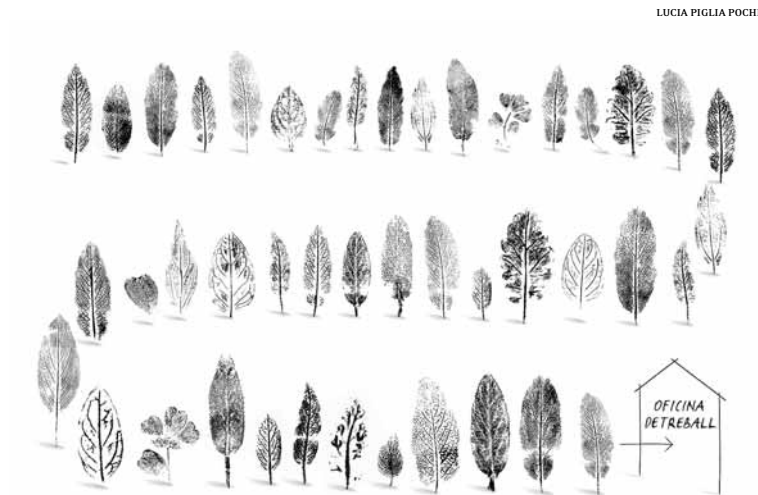
Pere Rubirola i Vila · President de JARC a Girona
opinio@setmanaridirecta.info

Agricultura: sector estratègic o sector oblidat?

Des de JARC s'ha viscut amb cert desencís la presentació de l'informe del Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica i el Creixement que el Govern va posar sobre la taula com a document de partida de la Cimera per a la Reactivació Econòmica celebrada el 25 de març.

El sector agrari té una importància econòmica i social, alhora que és generador d'ocupació

Aquest informe, tot i introduir diagnòstics i mesures encertades, conté un "pecat" de base: no menciona el paper del sector agrari. Totes les solucions semblen passar per la recuperació d'un nucli industrial fort. No discutim la importància que té el fet que la indústria sigui forta per ajudar a sortir el país de la crisi. Tanmateix, sí que es parla de sostenibilitat de l'economia, i no es pot oblidar que existeixen altres activitats econòmiques i que el sector agrari té una importància tant econòmica com social, alhora que és generador d'una ocupació respectable sobretot en zones on difícilment hi podrà haver teixit industrial. A més, aquest sector és la base a partir de la qual se sustenta una part important de la indústria catalana, l'agroindústria.

LUCIA PIGLIA POCHI

És lloable que entre les conclusions es digui que cal un nou model econòmic sostenible econòmicament i mediambientalment. Hi estem d'acord, però això és contradictori amb el pes i protagonisme que ara es pretén donar, quasi exclusivament, al sector industrial. S'hauria de fugir per norma de la tendència a crear marcs favorables al boom d'un sector per damunt dels altres.

D'una banda, la Cimera ha tingut present l'existència de l'Acord Estratègic per a la Internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. Però malauradament ha oblidat que encara no fa un any el Parlament instava el Govern a continuar fent pedagogia al conjunt de la societat sobre la importància estratègica del sector agrari i com

afecta això al país: som productors d'aliments segurs, saludables i de qualitat i, a més, garants del medi ambient i del territori.

A la Cimera es proposen mesures de simplificació de la burocràcia

A la Cimera es proposen mesures de simplificació de la burocràcia, adaptació de la formació professional, suport a l'esperit emprenedor, gestió d'infraestructures estratègiques, racionalització del marc fiscal, etc., mesures necessàries però que, d'una manera o una altra, ja es contemplaven en la resolució del Parlament sobre el sector agrari de

l'any passat. També es parla de trobar noves vies de finançament; flexibilitat per a l'activitat de petites i mitjanes empreses i autònoms; assolir un millor aprofitament de la recerca i la innovació per a les empreses; del suport a la política energètica... però no es diu res del pes que el sector agrari o forestal poden tenir en el desenvolupament de les energies renovables, i finalment es fa una aposta "única" a la política industrial, sense parlar que existeixen altres activitats també amb dret a una política de país.

Després d'aquesta Cimera ens queda un regust agre dolç: els acords són esperançadors si s'estenen a tots els sectors que creen i poden crear més riquesa i ocupació i, en canvi, són acords preocupants si no més prioritzen la indústria oblidant-se de la resta.

. EN CALENT

David Martín

"Si estàs sol, no t'escolten"

Els darrers desnonaments previstos a Barcelona, Badalona, Santa Perpètua de la Moguda... durant la primera setmana de maig, han estat ajornats i tot sembla indicar que serà així fins que passin les eleccions municipals. La impressió és que no queda bé anar desallotjant famílies que es quedaran al carrer enmig d'una campanya electoral, mentre al costat amables polítics, comprensius i riallers, visiten escoles i mercats.

Però, segurament, el que no volen és que als mitjans de comunicació aparegui la imatge d'aquestes famílies al carrer, cridant perquè no les facin fora, lluitant pels seus drets més elementals, fent visible que han trobat en la solidaritat la força per plantar cara i dir prou. I encara menys volen la imatge dels Mossos d'Esquadra fent fora la gent de les cases, supurant insensibilitat i males maneres.

En comptes de solucionar aquest problema que afecta a cada vegada més

famílies, prefereixen amagar els desnonaments i suspendre'ls fins que hagin passat les eleccions, com si fos tan fàcil enganyar-nos i fer-nos oblidar aquesta vulneració de drets que es repeteix aquí i allà. Hem de tenir memòria i saber plantar cara, units. Si estàs sol no t'escolten, i hem d'estendre aquesta idea, aquesta resistència i fer que les concentracions per evitar els desnonaments siguin nombroses.

Potser no es pensen que ajornant els desnonaments ens donen temps per a que siguem més i ens organitzem millor... Potser només pensen en vots i no en persones.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Oficina antiokupes?

Marc Subirana Campos, Barcelona

Dimencres passat, Alberto Fernández Díaz, candidat del PPC a l'alcaldia de Barcelona, proposava la creació d'una "oficina antiokupes" l'objectiu de la qual seria desallotjar de forma immediata tots els habitatges ocupats il·legalment. També utilitzava els adjectius de "veïns indesitjats que pertorben la convivència" per referir-se a aquest col·lectiu.

És possible que s'hagin donat casos de conflictes on el col·lectiu okupa sigui responsable d'alterar la convivència del veïnat, però en qualsevol cas serien una minoria. Voldria destacar amb aquestes línies la gran tasca social que majoritàriament realitzen els okupes quan accedeixen a un habitatge abandonat: retirada de runes, rehabilitació del local, condicionament de l'habitatge, etc. I el que és més important, l'ajuda que ofereixen als veïns de les cases ocupades, la majoria persones grans que agraeixen la seva col·laboració ja sigui en forma de millores de la llar, d'encàrrecs per a la compra o senzillament de disposar d'una companyia jove al seu costat. I tots aquests aspectes positius sembla que desapareguin i s'oblidin amb la proposta del sr. Fernández Díaz.

Deriva alarmant del PP

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

Llegeixo que Pilar Rahola ha estat l'encarregada de llegir el pregó de la Festa Major de Badalona. Em calço perquè sé que des de l'independentisme, el feminisme i, suposadament, el progressisme, critica recurrentment l'islam, els àrabs i l'esquerra, mentre elogia insistentment Israel i els Estats Units. I sempre em pregunto quina deu ser la contrapartida d'aquest esforç perseverant per crear opinió pública en un tema amb interessos tan forts en joc com Israel i Palestina, i si serà suficient el bosc de 5.000 arbres que el Fons Nacional Jueu li ha dedicat amb el seu nom al desert del Néguev. Sorprès, llegeixo que aquest cop ha criticat el discurs populista sobre la immigració del candidat popular per Badalona. Un discurs dissenyat per atreure vots, de manera visceral, sense importar-li el mal que pugui crear en contra d'un dels col·lectius més vulnerables i més fàcilment estigmatitzable. Per una vegada penso que la Pilar Rahola ha fet un bé social. I és que aquests tertulians disposats a parlar de qualsevol cosa, sovint em semblen tòxics i empobridors de l'opinió pública, però aquest cop cal felicitar-la. No em semblen perillousos en si mateixos partits com PxC, perquè penso que mai seran decisius en el joc parlamentari, però sí m'ho semblen en la mesura que, en tenir representació, el seu discurs gaudeix de l'altaveu mediàtic i exerceix un efecte desacomplexant sobre els partits tradicionals de dretes que els anima a deixar la cotilla del políticament correcte per atrevir-se a jugar amb postulats xenòfobs. Com que sobretot ho fan per electoralisme, és important que pateixin el que a l'Argentina es diu *escrache*, és a dir, que siguin assenyalats i denunciats públicament. Ens interessa que no els surti rentable aquesta negligència tan temerària socialment.

. EDITORIAL

La revolta que vindrà

Les protestes registrades aquests dies a les principals ciutats de l'Estat anuncien, malgrat els màxims responsables polítics i econòmics ho menystinguin deliberadament, que res ja no serà igual d'ara en endavant. Protestes i propostes que han estat covades en el malestar i el descontentament, que han crescut en les noves xarxes socials i que anuncien que l'esperit de Tahrir s'encomana: contra el seu món impossible, injust i desigual. És obvi que no està escrit enlloc que aquesta sigui la bona i que caldrà veure la reacció mediàtica, policíaca i política. Però la certesa, allò que ja resta clar, és que els milers de joves que han sortit al carrer ja han creat el punt de no-retorn anunciat per Bertolt Brecht. Quan es travessa no es torna enrere. Avui, ara i aquí, milers de persones ja criden que no pen-

sen acceptar mai més que els bancs que van provocar la crisi segueixin guanyant, que el govern segresti la sobirania imposant els diktats dels mercats financers o que la corrupció resti impunement impune. Missatge clar: que no serem una generació en mans de banquers i polítics tafurats. Si no és ara, doncs, serà la propera. I no és pas determinisme. Sinó consciència i coherència i constància que albira que tota transformació social no és res més que la suma i agregació, finalment multiplicació i consolidació, dels intents anteriors. La llavor de Tahrir ha estat llaurada als nostres carrers. I s'esgota el temps de tant de frau, de tanta estafa i de tanta infàmia acumulada. Tahrir ha arribat: per quedar-s'hi. I ja truca a la porta dels Palaus que cauran. Que tinguem sort. I justícia. I llibertat.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Plaça Catalunya, dia zero

Manu Simarro
directa@setmanaridirecta.info

“Estem adormits, domesticats”, diu un jove camí de la universitat. “El jovent d'avui són una generació perduda”, murmura una àvia al mercat. Entre murmuris, queixes i sospirs, el 16 de maig apareix una piulada al Twitter, un esdeveniment al Facebook que crida a imitar les acampades de la Porta del Sol a Madrid o de la plaça Tahrir al Caire, a la plaça Catalunya de Barcelona. Molts pensen: un il·luminat. Sí, un il·luminat que tira pel dret, a cavall d'una mobilització social força gran i diversa com la que el 15 de maig va recórrer ciutats de tot l'Estat sota el lema *Democràcia real ja*. Un il·luminat que n'esperança uns quants, entre els

comentaris porucs dels activistes de tota la vida. “Això és despoli-titzar la política”. “Duraran dos minuts”. Res més lluny de la realitat, el centenar llarg que s'hi aplega es reuneix en assemblea i decideix que el caràcter de l'acampada és indefinit i pacífic. Intueixen que la gent s'anirà a venir. La nit es fa llarga, alguns dormen dins els sacs, d'altres vigilen les passes de la policia. S'organitza el menjar, la comunicació i la logística. Entre les persones, activistes convençuts que lluiten cada dia al seu centre social, a la seva cooperativa, a la seva organització. Però també treballadors indignats amb les retallades als serveis públics, autònoms que han abaixat la persiana i volen capgirar la situació, estudiants que hauran d'arruinar-se per pagar la segona

convocatòria dels exàmens. Múltiples situacions, un malestar conjunt; una lluita, una resistència, una sortida col·lectiva. Està clar que una acampada, d'un dia per l'altre, no canviarà res. Però el gest, allò que cal valorar d'aquest pas, és l'atreuiment d'uns quants -aviat molts- que han perdut la por, que han deixat enrere els fantasmes de l'individualisme. Un missatge en plena campanya electoral que els diu: “E! La política i l'economia no són vostres; la democràcia no és votar cada quatre anys per revalidar el vostre teatre representatiu”. S'ha acabat? Sortim al carrer, d'una vegada per totes? Què ens queda? Continuar mirant l'espectacle a la televisió? Potser no. Plaça Catalunya, dia zero. Perquè si lluites, pots perdre. Si no lluites, estàs perdut.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem fet assemblea general al local de Sants. Els temes principals han estat els diners i la comptabilitat -com sempre-, la difusió i la pàgina web. Aquest és realment el projecte que porta de cap l'assemblea general durant els darrers temps, ja que, d'una banda, fer una bona web d'informació actualitzada és una feina llarga i complexa i, d'altra banda, perquè en els temps que corren, tenim bastant clar que la nostra presència a Internet ha de ser més important. De fet, el Twitter de la DIRECTA està funcionant bastant bé i ja hi ha moltes persones que ens segueixen. El podeu visitar a twitter.com/la_directa.

De moment, aquesta nit anem a la Plaça Catalunya a sumar-nos a la protestat generalitzada. Ahir ja hi vam ser, demà esperem que també.

Fins la propera setmana. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

PROU
RETALLADES!

els nostres drets
no es toquen

AINA CORDONCILLO

. FE D'ERRADES

– La fotografia de l'article de Literalidia (DIRECTA 228, pàgina 18) és de Juanjo Nora i no de l'Euskal Etxea.

– A l'*Observatori dels Mitjans* de la DIRECTA 228, la fotografia de la concentració per Manuel Brabo estava ubicada en un article que no li corresponia.

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: G1-1528-2005

C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona

www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

– Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

– Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs/Non-Commercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.

· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – ediciodirecta@gmail.com

fotografiadirecta@gmail.com – il.lustracioidirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | David Bou Somolinos Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Montiel La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: tarrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Les malalties causades per la contaminació | PÀG. 9

La nova PxC és Via Democràtica i parla alemany | PÀG. 10

Més de 2.000 fosses comunes a l'Estat espanyol | PÀG. 11

Desallotgen el nou Centre Social Feminista | PÀG. 12

PERE TUBERT

CATALUNYA · UNA MARXA ALTERNATIVA DE LA CGT, LA CNT I LA COS APLEGA MILERS DE PERSONES DAVANT EL PARLAMENT

Protestes massives contra les retallades just abans de les eleccions municipals

La majoria de forces sindicals i entitats socials preveuen una intensificació de les polítiques restrictives de CiU un cop hagin passat els comicis del 22 de maig

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Barcelona va viure, el 14 de maig, la mobilització més massiva convocada fins ara contra les retallades pressupostàries del govern de CiU en el camp de la sanitat, l'ensenyament, el funcionariat públic i les ajudes socials. La marxa va aplegar desenes de milers de persones, que van omplir tot el tram del recorregut des de la plaça Catalunya fins al parc de la Ciutadella. Diferents fonts ho xifren entre 100.000 i 200.000 persones. CCOO i UGT van voler capitalitzar el protagonisme de la protesta i els lemes i reivindicacions, però en molts moments de la protesta, aquest

Al Parlament, es fa una xoriçada per simbolitzar la denúncia de la corrupció i la despesa innecessària enmig de la política de tisorades

marc va ser desbordat per altres organitzacions sindicals i per assemblees de treballadores d'hospitals, escoles públiques i empreses públiques en risc de reducció de plantilla. De fet, el recorregut oficial de la marxa finalitzava just davant de l'estació de França, però milers de persones van vorejar la

La protesta celebrada el 14 de maig passa per la Via Laietana de Barcelona

capçalera i van accedir al parc de la Ciutadella creuant el barri de La Ribera a través del carrer Princesa,

encapçalades per blocs de manifestants de la CGT, la CNT-AIT i la COS, entre d'altres, que van afegir

a les reivindicacions el rebuig a la reforma laboral i de les pensions i el compromís de no negociar cap tipus de retallada de drets. A les portes del Parlament, es va fer una xoriçada per simbolitzar la denúncia de la corrupció, els sous abusius i la despesa innecessària enmig d'una política de retallades cap a les capes més populars. En aquest punt, la marxa ja aplegava prop de 4.000 persones. A l'inici de la manifestació, es van produir alguns moments de tensió, que no van anar a més, quan els cordons

S'ha fet una nova convocatòria de protestes pel 27 de maig a les 5 de la tarda que tindrà com a punt de trobada l'estàtua de Colom

del servei d'ordre dels grans sindicats van voler impedir el pas de les delegacions sindicals combatives més enllà de la capçalera oficial de CCOO i UGT. Un dels manifestos repartits durant el recorregut per la IAC afirmava: "És inacceptable la retallada mentre es finança amb diner públic els 50.000 milions d'euros del malbaratament bancari des de 2007". Tot això contrasta amb ingressos estratosfèrics d'empreses com Telefónica (200% més que l'any passat) o Repsol (30% més). Una altra de les previsions que fan tots aquests espais

sindicals i socials crítics mira més enllà de la jornada electoral del 22M i es planteja l'escenari de noves retallades, encara més contundents, després dels comicis, quan això ja no pugui afectar les expectatives de vot de Convergència i Unió. Entre les manifestants, es van poder veure nombroses bates blanques, ja emblemàtiques durant les últimes setmanes, als talls de trànsit reivindicatius que ha protagonitzat el personal mèdic a les portes d'hospitals i centres d'atenció primària. Però les protestes no acaben aquí, ja que una nova convocatòria pel 27 de maig a les 5 de la tarda, en aquest cas difosa pel col·lectiu Indignats (que aplega personal mèdic de diferents centres sanitaris), tindrà com a punt de trobada l'estàtua de Colom, al capdavant de les Rambles barcelonines.

286 llits menys a l'hospital de Bellvitge

La directora de recursos humans i el gerent territorial de l'Hospital de Bellvitge ja han signat l'ordre de reducció de llits hospitalaris entre els mesos de juny i octubre. A finals de juny, es tancaran 79 llits, una xifra que s'incrementarà fins als 228 a finals de juliol. La retallada més dura es materialitzarà a l'agost, durant el qual es reduirà el servei 286 places més. La situació encara és més greu si tenim en compte que s'arribarà a clausurar una Unitat de Cures Intensives (UCI). A partir del 4 d'octubre, es tornarà a la situació normal segons fonts del Departament de Salut. Les plantilles ho posen seriosament en dubte.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · DENUNCIEN “ELS POLÍTICS CORRUPTES, ELS BANCS USURERS I ELS SINDICATS I BANCS COMPRATS”

La plataforma Democràcia Real Ja aplega 130.000 persones a 60 ciutats

ROBERT BONET

La capçalera de la manifestació del 15 de maig passa per la Via Laietana de Barcelona

ALBERT GARCIA

Primera nit d'acampada i protesta a la plaça Catalunya de Barcelona

Manu Sizarro
redaccio@setmanaridirecta.info

La plataforma Democràcia Real Ja va sorprendre tothom el 15 de maig i va superar les previsions amb un èxit de convocatòria arreu de la seixantena de ciutats de l'Estat. Segons els càlculs de la plataforma, 130.000 persones van sortir al carrer per seguir una convocatòria contra “els polítics corruptes, els bancs usurers i els sindicats i mitjans comprats”. La mobilització va ser convocada en ple equador de la campanya electoral i, tot i que la plataforma en cap moment va demanar el vot ni es va posicionar a favor d'una opció determinada davant els comicis, les manifestacions van

denunciar “el funcionament actual del sistema econòmic i de govern”, ja que, segons diuen al manifest, “és un obstacle per al progrés de la humanitat”. Tota una crítica al sistema actual que completen denunciant que la classe política “només atén els interessos dels grans poders econòmics i s'aferra al poder mitjançant una dictadura partitocràtica encapçalada per les inamovibles sigles del PPSOE”.

També als Països Catalans

Fins a nou ciutats dels Països Catalans van comptar amb mobilitzacions de Democràcia Real Ja. A Alacant, Barcelona, Palma de Mallorca, València, Menorca, Lleida, Figueres, Castelló de la Plana i Torrevella centenars de persones es van

manifestar al carrer. Tot i així, les assistències més nombroses es van registrar a Barcelona i València. Segons fonts consultades per la DIRECTA, a València, 5.000 persones van recórrer el tram que uneix la plaça de Sant Agustí amb el Tribunal Superior de Justícia i van fer parades als bancs i als ajuntaments. Amb pancartes casolanes, la majoria sense signar, la manifestació va transcórrer amb tranquil·litat. Una trentena de persones van passar la nit davant l'ajuntament en una acampada que, al tancament d'aquesta edició, encara es manté.

A Barcelona, la manifestació va partir de la plaça Catalunya i va acabar al Parc de la Ciutadella, en un ambient reivindicatiu i festiu.

Segons un recompte fet per aquest setmanari, hem pogut determinar que la forquilla de manifestants oscil·lava entre les 15.500 i les 25.900 persones, ja que la superfície ocupada per la manifestació anava des de la meitat del carrer Fontanella fins a la Comissaria Central de la policia espanyola i que la densitat de manifestants oscil·lava entre 1,5 i 2,5 manifestants per metre quadrat. La marxa es va aturar davant de bancs i seus institucionals com la delegació del govern espanyol. També es van despenjar dues pancartes d'edificis de la Via Laietana: una contra la corrupció i a favor de la transparència i una altra contra la classe política, els sindicats i banquers, als quals enviava “a la merda”.

Acampades espontànies

Madrid i València van donar el tret de sortida de les protestes. En acabar la manifestació, una norantena de joves van passar la nit al ras a la Puerta del Sol, igual que va passar a València. L'endemà, Barcelona va seguir el mateix camí. Al tancament d'aquesta edició, ja són 26 les ciutats de l'Estat on s'estan reproduint les acampades. El dimarts 17 de maig al vespre, centenars de persones ja es congregaven a la plaça Catalunya de Barcelona, amb la instal·lació de diverses carpes. Les plaques centrals d'aquestes ciutats estan esdevenint llocs de trobada d'aturades, precàries i estudiants, treballadores en lluita de sectors diversos o, simplement, persones molestes amb la situació actual.

ROBERT BONET

Acció a la seu del Servei d'Emergències Mèdiques contra l'assetjament laboral

Una vintena de persones es va concentrar durant dues hores a l'interior de la seu central del Servei d'Emergències Mèdiques (SEM), al carrer Indústria de l'Hospitalet de Llobregat, la tarda del 13 de maig. Van desplegar dues pancartes que denunciaven “l'assetjament i persecució” d'afiliades de la CNT al servei del 061, gestionat per l'empresa ATENTO. Durant l'ocupació, les activistes van entaular negociacions amb directius de CatSalut, amb l'objectiu que el Departament de Salut prengués “mesures per solucionar la situació laboral actual”. Directius de CatSalut van assegurar que no tenien cap responsabilitat, “ja que era un conflicte entre ATENTO i la CNT”, cosa que el sindicat considera “injustificable”, ja que “l'administració hauria de ser sempre responsable dels treballadors en subcontractar un servei públic”. A més, denuncien que durant l'últim mes, l'actitud d'ATENTO s'ha radicalitzat, amb “persecució cap a la secretària general de la secció sindical després de comunicar la seva filiació a la CNT”. JESÚS RODRÍGUEZ

, així està el pati

CATALUNYA · LA SENSIBILITAT QUÍMICA MÚLTIPLE I L'ELECTROHIPERSENSIBILITAT SÓN MALALTIES NO RECONEGUDES OFICIALMENT

Grups d'arreu exigeixen el reconeixement de les malalties causades per la contaminació

La Sensibilitat Química Múltiple (SQM) i l'Electrohipersensibilitat (EHS) són malalties no reconegudes oficialment, tot i que cada vegada afecten més persones. No hi ha consens a l'hora de xifrar-les, però existeixen estudis epidemiològics que conclouen que la SQM afecta entre el 0,5% i el 5% de la població. Tot i així, la majoria d'aquestes persones hauran de patir un llarg pelegrinatge fins a aconseguir un diagnòstic. Associacions internacionals de persones que pateixen malalties relacionades amb la contaminació ambiental s'han unit per impulsar una campanya amb l'objectiu d'aconseguir que l'Organització Mundial de la Salut (OMS) inlogui dins la Classificació Internacional de Malalties (CIM) tant la SQM com l'EHS. A Catalunya, organitzacions com Apqaira, Asquimien o el Col·lectiu Ronda s'hi han adherit.

Gemma Garcia
redaccio@setmanaridirecta.info

Es els aliments que mengem, els productes de neteja, aquells que fem servir per a la nostra higiene, l'aigua que bevem i l'aire que respirem estan plens de substàncies químiques i de radiacions electromagnètiques. L'exposició continuada a aquestes circumstàncies o una sobreexposició puntual pot fer emmalaltir una persona. La Sensibilitat Química Múltiple (SQM) és la pèrdua de tolerància a tots o a determinats agents químics i l'Electrohipersensibilitat (EHS), a les radiacions electromagnètiques. A diferència de la fatiga crònica o la fibromiàlgia, aquestes no estan reconegudes per l'OMS, fet que provoca una doble càrrega a les persones afectades, a més del patiment i la incomprensió.

Les afectades no poden accedir als seus drets socials, laborals, sanitaris i jurídics

En el marc de la campanya, el Comitè Nacional pel Reconeixement de la Síndrome de Sensibilitat Química Múltiple i la Hipersensibilitat als Camps Electromagnètics es va reunir el 13 de maig amb la directora de Salut Pública i Medi Ambient de l'OMS, María Neira, que va anunciar que "s'ha creat una plataforma virtual perquè la comunitat científica participi en l'elaboració de l'esborrany amb les noves malalties, que es presentarà el maig de

2012". L'Associació Estatal d'Afectats pels Síndromes de Sensibilitat Química Múltiple i Fatiga Crònica, Fibromiàlgia i per la Defensa de la Salut Ambiental (ASQUIFYDE), promotora de la campanya, assegura que, amb el reconeixement oficial d'ambdues malalties, les afectades

podrien accedir als drets que els corresponen en l'àmbit social, laboral, sanitari i jurídic.

A Catalunya, l'únic centre públic de SQM es trobava a l'Hospital de Bellvitge i va deixar d'atendre. Per tant, actualment, no hi ha una oferta mèdica pública concreta on adreçar

les pacients, excepte la unitat de toxicologia de l'Hospital Clínic de Barcelona, que està desbordada. El doctor Joaquim Fernández-Solà, que és metge consultor de Medicina Interna, i el cap de secció de la Unitat de Toxicologia Clínica del mateix hospital, Santiago Nogué, tracten

molts casos de SQM i d'EHS. En un article sobre SQM, ambdós doctors apunten que "la simptomatologia passa per l'ofec en inhalar productes químics, irritacions de la pell, de les mucoses i de les vies respiratòries, cefalea, confusió mental, nàusees, diarrea, fatiga extrema, dolor osteomuscular generalitzat i malestar general". Quan les afectades s'allunyen de l'ambient causant, milloren progressivament al cap de pocs minuts, hores o pocs dies. Els símptomes de l'EHS són similars i, a més, ambdues malalties sovint van associades i és freqüent que n'apareguin d'altres, com la fatiga crònica i la fibromiàlgia. Segons dades d'aquest hospital, "prop de 300.000 persones pateixen SQM a l'Estat espanyol".

EVA CABALLÉ, AUTORA DE 'DESAPARECIDA. UNA VIDA ROTA POR LA SQM'

"Topem amb la pressió de la indústria química i farmacèutica"

DAVID PALMA

Un ambientador en dosis elevades a l'oficina on treballava va fer esclatar la primera crisi d'Eva Caballé. Era el desembre de 2005, però van transcórrer gairebé tres anys fins que, finalment, el doctor Joaquim Fernández-Solà va diagnosticar-li sensibilitat química múltiple (SQM), amb fatiga crònica i fibromiàlgia associades. 'Desaparecida. Una vida rota por la sensibilidad química múltiple' (El Viejo Topo, 2009), recull la seva història perquè "ningú més no emmalalteixi gratuïtament".

Quines explicacions et van donar els professionals de la salut abans de diagnosticar-te?

Vaig trigar més de dos anys a tenir un diagnòstic i, durant aquell temps, vaig visitar més de vint metges de diferents especialitats. Primer, es van centrar en els danys causats a la mucosa i els problemes respiratoris amb tractaments simptomàtics. El fet de tenir múltiples al·lèrgies des de petita també va complicar-ho tot. A mesura que avançaven els mesos i veient que en lloc de millorar anava empitjorant, m'anaven derivant a diferents especialistes que tractaven per separat tot el que em passava sense adonar-se que tot eren manifestacions d'una mate-

ixa malaltia: la sensibilitat química múltiple. I això va passar perquè la gran majoria d'ells la desconeixien.

Per què creus que l'OMS encara no recull la SQM ni l'EHS?

L'OMS porta anys debatent sobre la SQM, però el procés de reconeixement s'està allargant més del normal arran de la pressió que exerceix la indústria química i farmacèutica, a la qual no li interessa que surti a la llum una malaltia que posa en evidència que els productes químics que produeixen són tòxics i suposen una clara amenaça per a la nostra salut. Òbviament, no és per manca d'evidència científica, en el cas de la SQM, hi ha més de 100 articles científics d'investigació que sus-

tenten la seva base fisiològica. A més, el reconeixement és urgent perquè tant la SQM com l'EHS són malalties emergents, el nombre de persones afectades està augmentant de forma exponencial i cada vegada són més joves, fins i tot canalla. El Parlament Europeu les ha incloses dins el nombre creixent de malalties vinculades a factors mediambientals.

Quines demandes fas a les institucions?

Que deixin de jugar amb la nostra salut perquè estem tips que se'ns tracti com ciutadans de segona i se'ns deixi abandonats a la nostra sort, sense assistència sanitària ni ajuts econòmics de cap mena. Per no afrontar el problema actual, acabaran creant una societat malalta i, més enllà del patiment humà, no s'adonen que això no és econòmicament sostenible? Els malalts hem de tenir els mateixos drets que qualsevol altre malalt crònic i s'ha d'invertir en investigació i prendre mesures de prevenció.

Intoxicació laboral

D'entre els casos de SQM causats per una sobreexposició a un producte químic, el nombre de treballadors i sobretot treballadores afectades per les fumigacions als centres de treball és significatiu i molts casos han arribat als jutjats. És el cas del Centre d'Atenció Primària Tarraco (Tarragona), on, el 2003, unes fumigacions van provocar la intoxicació d'una trentena de treballadores, que, en molts casos, han desenvolupat la malaltia crònica.

Loli Vicente no pertany al grup d'afectades del CAP Tarraco, però també va emmalaltir a la feina i ara està pendent d'una sentència. El 13 de juny de 2002, l'ETT Tiempo y Trabajo -que ja no existeix- la va contractar per netejar unes habitacions d'hotel que s'havien fumigat a Barcelona. L'espera recomanada era de 24 hores, però van fer entrar la Loli a l'habitació al cap de quatre hores. Al principi, quan van arribar els marjos, mals de cap i nàusees, en abandonar el lloc de treball es trobava bé, però el seu estat de salut va empitjorar. Santiago Nogué va diagnosticar-li SQM, fibromiàlgia, fatiga crònica i electrohipersensibilitat, però l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques (ICAM) no li reconeix el conjunt de les malalties i, per tant, no ha aconseguit una invalidesa. Loli Vicente assegura que viu "una vida de reclusió en un cos que, malgrat tenir 46 anys, sembla que en tingui 80".

"El desconeixement i la incomprensió per part de les administracions, tant sanitàries com jurídiques i públiques", l'ha empès a crear l'associació d'afectades Asquimien, a Mollet del Vallès (Vallès Oriental). Cada més convoquen les 40 persones sòcies davant de l'ICAM per reivindicar els seus drets i denunciar "el tracte vexatori que reben per part dels inspectors".

, així està el pati

SANT JUST DESVERN · EL PARTIT QUE LIDERA PABLO BARRANCO VOL QUE LES PRESES FACIN TREBALLS OBLIGATORIS

La PxC que arriba d'Alemanya

Xavi Martí

redaccio@setmanaridirecta.info

La cúpula de Plataforma per Catalunya (PxC) es va trencar durant la tardor de 2010 i, el mes de novembre, el seu secretari general, Pablo Barranco Schnitzler, va fundar el partit Via Democràtica (VD). Sembla que Barranco volia ocupar el tercer lloc a les llistes de Barcelona durant el 28-N, però Josep Anglada s'hi va negar. El conflicte va provocar que Pablo Barranco i el candidat de PxC a Esplugues de Llobregat i actual vicepresident de VD, Conrad Iriarte, abandonessin la formació. La fuga de PxC es va completar l'abril d'enguany, quan l'advocat de Josep Anglada, l'ultradretà Esteban Gómez-Rovira, va fixar per VD.

Via Democràtica ha signat un pacte a Berlín amb el partit antiislam Die Freiheit i manté relacions amb el PVV holandès o el SVP/UDC suís

VD s'autodefineix com un partit format per "petits empresaris, directius, quadres tècnics, autònoms, obrers i funcionaris" i assegura que no és un partit racista, però les paraules de Barranco ho contradueixen: "La immigració descontrolada, la invasió que pateix Espanya i la resta d'Europa no és suportable ni aconsellable que es permeti per les seves connotacions negatives relacionades amb l'equilibri demogràfic i social. Els ajuntaments han de reaccionar i minimitzar l'impacte brutal que suposen percentatges de més del 10% de població extracomunitària no integrada, sense feina o vivint d'activitats il·legals o directament delictives i criminals".

El suport suís, holandès i alemany
Pels comicis del 22 de maig, VD presenta nou candidatures: al Vendrell (on PxC també s'hi presenta; el 2007, va obtenir el 17,7% dels vots), Terrassa, Bellvei, Sant Andreu de la Barca, Esplugues, Santa Perpètua de Mogoda, Cornellà, Calafell i Sant Just Desvern. Les seves llistes compten amb la col·laboració internacional, ja que durant el març d'enguany, VD va signar un pacte de col·laboració a Berlín amb el partit alemany antiislam Die Freiheit (La Llibertat), liderat per René Stadtkewitz, un dels membres del nucli històric de la CDU d'Angela Merkel. Die Freiheit i VD mantenen relacions amb altres partits racistes com el PVV holandès de Geert Wilders o el SVP/UDC suís.

Conrad Iriarte (esquerra), Josep Anglada (centre) i Pablo Barranco Schnitzler (dreta) en un acte de PxC a Sant Just Desvern celebrat durant la primavera de 2010

'Camps de concentració'

Algunes propostes de VD són: "Instaurar la cadena perpetua"; "l'embargament judicial dels béns dels delinqüents"; el "treball obligatori pels presos perquè compensin els danys causats a les seves víctimes i a la societat"; "expulsar d'Espanya, després d'embargar judicialment tots els seus béns i pensions, aquells delinqüents no comunitaris multi-reincidents"; "tornar als seus països d'origen els immigrants sense feina, un cop hagin esgotat els seus subsidis d'atur"; el fet que "haver viscut o treballat al país no suposa cap dret futur de permanència ni d'accés a la nacionalitat", o "neutralitzar, perseguir i castigar implacablement les ocupacions i la venda il·legal ambulants, la prostitució al carrer, el botellon, els assentaments il·legals i tota forma de vida nòmada". La seu de VD va ser atacada hores després de l'inici de la campanya electoral i s'hi va registrar un incendi.

Schnitzler i IG Farben

Un dels detalls que salten a la vista quan visitem el web de VD és que el segon cognom de Pablo Barranco és Schnitzler. També ostenta aquest cognom la seva germana, Maite Barranco, que ocupa el càrrec de secretaria d'Assumptes Internacionals. Als actes de PxC, Barranco parlava en castellà i alemany, ja que la seva mare és d'origen alemany (va néixer el 1940 a Alemanya i es diu Helga). A més, el càrrec de Maite Barranco no és ocasional, ja que també domina a la perfecció aquesta llengua. La DIRECTA ha pogut esbrinar que Pablo Barranco (candidat de VD a Sant Just) comparteix negocis de venda de mobles amb el seu pare, Mariano Barranco; es tracta de la firma Matratzen SL, que darrerament està tancant botigues (com la que tenia a Manresa).

Però els negocis de Pablo Barranco no s'acaben aquí, ja que també és director d'exportació de l'empresa química Hoechst Ibérica SA (a l'Estat espanyol rep el nom de Sanofi-aventis), que compta amb la seva seu central a Barcelona.

IG Farben va ser un conglomerat d'empreses químiques que es va fundar el 1925 gràcies al capital nord-americà i la col·laboració de la Standard Oil i que va estar integrat per les sis grans empreses químiques alemanyes: Bayer, BASF, Agfa, Hoechst, Cassella i Kalle. IG Farben ha passat a la història per ser la creadora del pesticida Zyklon B, que va ser utilitzat a les càmeres de gas nazis. Cal destacar que IG Farben, que va fer possible l'esforç de guerra nazi i el Tercer Reich, va ser l'única empresa alemanya que va comptar amb un

camp de concentració propi, Auschwitz (veure *Los científicos de Hitler*, de John Cornwell). Entre el 1926 i el 1945, el director d'IG Farben va ser el baró Georg von Schnitzler, que va visitar Barcelona el 1929 amb motiu de l'Exposició Universal i que va ser un dels creadors de la xarxa ODESSA. Schnitzler va ser processat a Nuremberg i declarat culpable. Georg von Schnitzler i Llilly von Mallinckrodt van tenir una filla, Gabrielle Lilly von Schnitzler-Mallinckrodt, que es va casar amb Franz-Joseph von Seefried auf Buttenheim. El matrimoni entre Gabrielle Lilly i Franz-Joseph es va traslladar a Madrid quan va acabar la Segona Guerra Mundial i va tenir quatre fills, dos dels quals, Ferdinand i Isabel, van néixer a la capital de l'Estat.

> Agressions 'gratuites' contra antifeixistes de Vilanova

Un acte electoral a la plaça Charlie Rivel de Vilanova i la Geltrú convocat per la Plataforma per Catalunya (PxC) el 14 de maig va desencadenar una protesta espontània de joves del municipi. Des de l'Assemblea de Joves s'havia de-

nunciat la cita ultradretana i una cinquantena de persones es van congregar a la plaça per repartir fulls volants antifeixistes. Quan va arribar el camió *Angladamobil*, el cap de llista per Vilanova Gerard Batailla i un dirigent del partit al

Vendrell van agredir amb una barra de ferro diversos joves, dos d'ells menors. Els Mossos d'Esquadra van protegir els agressors i, enmig de l'esbatussada, van detenir dos antifeixistes, que van passar la nit a la comissaria del municipi.

D'altra banda, l'endemà, una cinquantena de membres de PxC es van reunir a la seu del Patronat de Cornellà de Llobregat, protegits pels Mossos i escridassats per unes altres 50 manifestants antiracistes. JESÚS RODRÍGUEZ

ARXIU

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · FALANGE I GRUPS NAZIS ES CONTINUEN REUNINT AL VALLE DE LOS CAÍDOS TOT I QUE LA LLEI HO PROHIBEIX

2.246 fosses comunes de la Guerra Civil i la repressió franquista

Xavi Martí

redaccio@setmanaridirecta.info

Internet, des de fa pocs dies, es pot consultar una mapa que recull les fosses comunes de la Guerra Civil i el franquisme que s'han trobat fins ara. Es tracta de 2.246 fosses: 329 s'han obert totalment i 42 parcialment. La resta són les sepultures desaparegudes (la seva ubicació es coneix, però, segons el govern, "no s'hi pot accedir a causa de l'acció d'agents externs"), les no exhumades i les que es van traslladar al Valle de los Caídos. L'Associació

Cap govern del PP no ha entregat informació relativa a les fosses comunes, una feina que han fet les associacions de víctimes

per la Recuperació de la Memòria Històrica, formada per familiars i voluntàries va començar el procés d'obertura de fosses fa deu anys. Des d'aleshores, s'han exhumat més de 1.500 cadàvers. Des de 2006, el govern estatal ha destinat 5,9 milions d'euros a fer exhumacions, tot i que les associacions de familiars ho consideren "insuficient" i reclamen que l'Estat s'en-

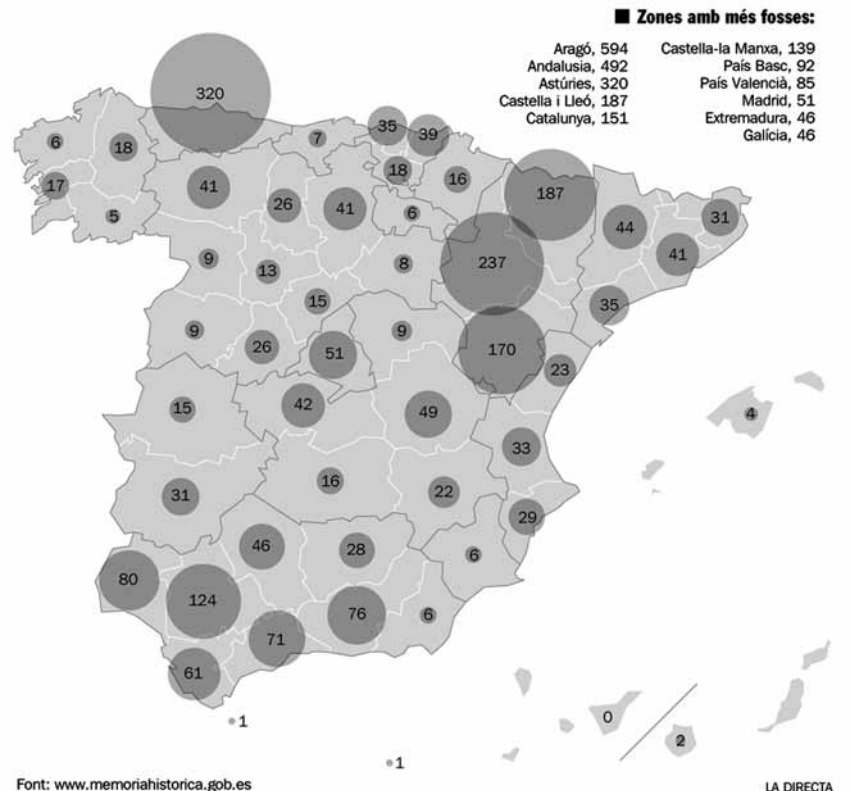
carregui de "tot el procés". Cal destacar, a més, que cap govern de les zones governades pel PP no ha entregat informació relativa a les fosses comunes, una feina que han fet les associacions de víctimes.

Punt de trobada feixista

La Llei de Memòria Històrica és vigent des del desembre de 2007. La normativa contempla la retirada de símbols feixistes i, en relació al Valle de los Caídos (un mausoleu construït entre el 1940 i el 1958 per part de desenes de milers de presos republicans i que acull les restes de Franco i Primo de Rivera), indica que "es registrarà estrictament per les normes aplicables als espais de culte i cementiris públics" i, al mateix temps, "al seu interior es prohibeixen els actes polítics o que exaltn la Guerra Civil o el franquisme".

Però, tot i la prohibició, cada any, Falange i grups nazis i feixistes celebren l'aniversari de la mort del dictador al mausoleu (que forma part del *patrimoni nacional* de l'Estat espanyol des de 1957) sense que la policia ni la Guàrdia Civil els faci fora. L'any passat, a més, els monjos benedictins de la basílica van celebrar un funeral pel 35è aniversari de la mort de Franco i pel 74è de la de Primo de Rivera. Durant el 20-N de 2010, al Valle de los Caídos, es van viure enfrontaments verbals entre grups neonazis i els grups convocats per la Federació de Foros por la Memoria, que reclamen la voladura de la gran creu, que les restes de Franco

Distribució per territori

Font: www.memoriahistorica.gob.es

LA DIRECTA

i Rivera siguin entregades a les seves famílies i que el recinte es converteixi en un museu de la me-

mòria. El govern de l'Estat encara no ha fet públic què es farà amb el Valle de los Caídos, que acull més

de 30.000 víctimes dels dos bàndols i persones que van morir construint-lo.

GIRONÈS · SALT ANTIRACISTA HA ENEGAT UNA CAMPANYA PER DENUNCIAR LA NORMALITZACIÓ DEL DISCURS "ANTIIMMIGRANT"

Persones i col·lectius s'uneixen contra la xenofòbia electoralista

Directa Girona

girona@setmanaridirecta.info

La plataforma Salt Antiracista engaga una contracampaña a les municipals. Davant l'auge de les propostes i els esdeveniments racistes que han anat apareixent els darrers mesos a la població de Salt, gent a títol individual i col·lectius de Girona han format la plataforma Salt Antiracista. Preocupades per la situació i, sobretot, per la normalització o quasi institucionalització del discurs "antiimmigrant" i pel rèdit electoral que la

classe política pretén treure d'aquesta doctrina. Aquesta iniciativa pretén denunciar aquest fet i fer pedagogia sobre aquesta qüestió. Durant els darrers mesos, ja han convocat alguns actes; van començar el 17 de març a la biblioteca pública de Salt, amb una xerrada sobre les revoltes al nord de l'Àfrica. El 29 d'abril, es va fer una taula rodona a la Coma Cros, sota el títol *Fem un Salt amb Drets per Tothom*. Aquest acte va ser organitzat per la Mesa Cívica i per Salt Antiracista i pretenia plantejar una reflexió sobre les reaccions racistes davant el fet

"La xenofòbia implícita a la nostra societat pren diverses formes, ja sigui en l'àmbit de les lleis o en la praxi política"

migratori i sobre el fet que "la xenofòbia implícita a la nostra societat pren diverses formes, ja sigui en l'àmbit de les lleis, en la praxi política, etc". També es va parlar de diverses experiències viscudes a Salt i altres llocs, on l'aparició de partits obertament racistes a les eleccions i de manifestacions polítiques de caràcter xenòfob han creat una certa alarma. En l'actual context preelectoral, aquesta plataforma ha tornat a sortir al carrer per denunciar els partits polítics que estan fent propostes obertament racistes emmascarant-les sota el

paraigües del discurs de la seguretat i el civisme.

El divendres 13 de maig, aprofitant un debat organitzat pel *Diari de Girona*, *El Punt* i la Cadena Ser amb els grups municipals amb representació al consistori, un grup de persones va anar a repartir fulls volants on surten frases i propostes de campanya de partits que, més tímidament o directament de forma explícita, fan bandera del discurs contra la immigració. A l'acte, hi van assistir un centenar de persones i mitjans de comunicació, als quals es va entregar aquest material.

, així està el pati

BARCELONA · ELS MOSSOS IGNOREN ELS TESTIMONIS VEÏNALS QUE CERTIFICAVEN ELS CINC DIES DE L'OKUPACIÓ

Desallotgen el nou Centre Social Feminista ubicat a un palau del carrer Ample

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Un grup de dones, lesbianes i trans va okupar l'edifici del carrer Ample 28 de Barcelona la nit de l'11 de maig. L'immoble, una antiga escola religiosa, actualment és propietat de la immobiliària Fincasa 2000, que hi volia fer un hotel. En descobrir-se la trama de corrupció de Ciutat Vella i que els permisos eren irregulars (la zona està sobresaturada d'hotels), el palau ha quedat en desús durant més de quatre anys.

El 14 de maig al matí, l'okupació es va fer pública durant una petita concentració, desplegant dues pancartes on es podia llegir "Prou especulació, feministes en acció" i "Disculpeu les molèsties, estem millorant la ciutat". El 15 de maig al vespre es va fer la primera assemblea del nou Centre Social Feminista. Al llarg del dia, els Mossos i la Guàrdia Urbana s'hi van acostar algunes vegades i van procedir a fer identificacions a dins i a fora de l'edifici. També van recollir declaracions d'algunes veïnes que deien que les okupants havien entrat el mateix 14 de maig. En canvi, van fer cas omís d'aquelles veïnes i veïns que es van acostar per declarar que les okupants feia dies que hi eren. De fet, la Guàrdia Urbana va assegurar -a l'advocada de les okupants- que hi havia un atestat de la primera patrulla de Mossos on constava que l'edifici estava okupat des de l'11 de maig a la nit. Essent així, hagués hagut de començar un procés judicial. Un cop acabada una assemblea, el diumenge 15 de maig al vespre, i

> Una casa del carrer Olzinelles pateix la mateixa argücia

ALBERT GARCIA

Els Mossos d'Esquadra van utilitzar el mateix estratagema per desallotjar una casa okupada des de l'11 de maig al carrer Olzinelles 35 del barri de Sants de Barcelona. Es tracta d'un edifici abandonat que havia estat una les seus de la botiga de mobles Guarro. El 14 de maig, nombroses dotacions policials van personar-se davant l'edifici després que es desplegués una pancarta des del balcó. Els okupants van mostrar-los diverses proves que certificaven l'entrada a l'e-

difici uns dies enrere: testimonis veïnals i un burofax segellat dins l'edifici amb data de 12 de maig. Això passava a mitjanit. Prop de 200 persones es van concentrar davant de la finca per mostrar el seu suport a l'acció. Davant la presència de tanta gent i després d'haver ubicat un petit cordó d'agents de policia per tallar el carrer Olzinelles, el cap del dispositiu policial va decidir retirar-se enmig d'una sonora escridassada, que va fer recular els agents fins als vehicles.

Els policies van marxar amb totes les proves testificals i documentals que certificaven el perllongat període de temps des de l'inici de l'okupació de l'edifici. Tot i això, el 16 de maig a dos quarts de 7 del matí, sis furgons de policia van assaltar l'edifici al·legant que l'entrada a la finca s'havia fet poques hores abans i, per tant, segons va informar el servei de premsa dels Mossos, "el desallotjament es podia executar sense una ordre judicial explícita".

quan la majoria de les feministes havien marxat, van arribar set furgons de la Brigada Mòbil plens d'agents dels Mossos d'Esquadra, que

van rebotar la porta a cops, van identificar les quinze dones, lesbianes i trans que quedaven al centre social i les van anar traient una a

una. Mentrestant, dos mossos de la Divisió Central d'Informació (de paisà) recorrien l'edifici. En cap moment no van ensenyar cap ordre

judicial, tot i que se'ls va sol·licitar en repetides ocasions, tant des de dins de l'edifici com des del carrer. Una vegada més, van fer cas omís del veïnat que declarava que feia dies que l'immoble estava okupat. Un centenar de persones es van concentrar davant el centre social i van cridar consignes feministes, contra l'especulació i contra els Mossos.

Les feministes desallotjades assenyalen que "tot apunta que el desallotjament respon a una decisió política, que segueix la nova línia del govern de descèdit al moviment okupa, especialment en aquest context electoral".

Pressions policials per tancar Lukum Taka després d'un incendi

A la nau industrial abandonada situada al carrer Consell de Cent 550 de Barcelona, seu del centre social Lukum Taka des de fa dos anys, també hi va haver artificis policials. El 12 de maig hi va haver un incendi que, segons les okupants, va ser provocat. L'endemà, agents de la Guàrdia Urbana van desallotjar l'edifici (on hi vivien desenes de persones) amb l'argument que hi havia risc per la seguretat arran de l'incendi. El més sorprenent va ser que alguns dels bombers que havien extingit el foc havien assegurat que no hi havia "perill" ni "dany estructural". Després d'una reunió molt llarga entre tècnics municipals, bombers i guàrdies urbans (que, per cert, es va fer a dins de l'edifici cremat que posteriorment van dir que era perillós per la seguretat dels residents), l'Ajuntament va forçar el desallotjament tot i les apreciacions contràries dels agents del cos de bombers.

TERRASSA · LA FISCALIA ACUSA QUATRE POLICIES MUNICIPALS D'HOMICIDI PER IMPRUDÈNCIA GREU

Els agents sospitosos d'encobrir la mort de Jonathan Carrillo continuen al carrer

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

La manifestació de protesta per la mort de Jonathan Carrillo a causa, presumptivament, d'un cop molt fort propinat per un agent en pràctiques es va celebrar el dijous 12 de maig. Els fets es remunten al setembre de 2009, quan Carrillo sortia de veure un partit i va topat amb un conegut, a qui estava identificant la policia municipal. Segons la policia, el jove va caure perquè anava borratxo, però dues veïnes afirmen

que van observar com queia per l'empenta d'un d'ells. Un centenar de persones es va manifestar per recordar a l'Ajuntament, abans de les eleccions, la manca de persecució dels fets delictius. La fiscalia acusa quatre policies municipals d'homicidi per imprudència greu, un delictes que està penat amb la inhabilitació, que és precisament el que demana la família. Segons aquesta, però, "els tres agents més veterans continuen patrullant pels carrers" i l'agent acusat principalment "s'ha traslladat a la Guàrdia Urbana de

Barcelona". En una reunió recent amb l'alcalde de Terrassa i candidat a les eleccions, Pere Navarro, aquest va dir als pares que "no s'hi pot fer res".

Segons l'advocat de la defensa, Marc Pérez, "el procés està sent excessivament lent", ja que després d'un any i mig, encara no hi ha data de judici i només s'ha citat a declarar els testimonis. Tot i que l'acusació només buscava la inhabilitació dels agents, el fiscal també demana responsabilitat penal als tres metges que van atendre el jove, perquè

l'hospital no va notificar l'ingrés a la família fins deu hores després, quan ja feia molt que havia mort a causa del cop. Va ser una concentració amb un estira-i-arroonsa verbal. Després de l'última convocatòria, uns agents van aturar unes persones que es desplaçaven en cotxe a causa d'una infracció de trànsit, però la situació aviat va derivar en un enfrontament més tens. Després d'identificar-les com a solidàries amb el cas, les va envoltar un gran nombre de cotxes i els agents volien escorcollar una persona amb Alzhei-

mer. Els identificats van acabar denunciats per la policia per un delictes de calúmnies i desacatament a l'autoritat, del qual han quedat absolts. Entre les activitats de divulgació del cas, Solidaritat Antirepressiva de Terrassa ha estat molt present en parades informatives col·locades a diversos punts de la ciutat durant la diada de Sant Jordi i a la Fira Modernista. Una altra de les activitats que es va fer va ser un mural al lloc on va caure el jove, al Centre Cívic del barri, que ha estat esborrat en dues ocasions.

Construint municipis des dels moviments socials

Arreu de l'Estat espanyol, el diumenge 22 de maig, se celebraran unes noves eleccions municipals. Davant aquesta contesa, els moviments socials i l'esquerra rupturista debaten altra vegada el concurs en la vida institucional, conscients dels riscos de caure en la voracitat d'un instrument amb enormes carències pel que fa als seus mecanismes democràtics. Assumint aquests perills, desenes de persones i col·lectius nascuts al si de les lluites altermundistes aposten per donar forma electoral al seu desig de canvi social, mentre altres opten per mantenir la seva activitat amb l'ànim de crear estructures assembleàries al marge de les institucions oficials. Entre la veu i el vot, el municipalisme d'alliberament fa camí amb estratègies disperses que aspiren a transformar el món i les relacions humanes.

Gemma Ubasart i González
afons@setmanaridirecta.info

Fa un parell d'anys, amb motiu dels 30 anys de les primeres eleccions locals, les candidatures alternatives del Vallès, en col·laboració amb algunes candidatures d'unitat popular (CUP) i associacions veïnals, van organitzar unes jornades sobre municipalisme de moviment, on es va constatar que la política municipal no s'havia fet només des de les institucions i els partits tradicionals, sinó que els moviments socials hi havien jugat i hi continuarien jugant un paper destacat. Però no només es tractava d'una mirada històrica, sinó de reivindicar —aquí i ara— una altra manera d'implicar-se en la cosa pública assajant fórmules diferents a les que ens tenen acostumades els partits polítics tradicionals i les institucions públiques. I també s'apunten les potencialitats del treball polític des de la proximitat, des de l'entorn més proper.

Però, a què ens referim quan parlem de municipalisme de moviment? Cal una visió extensa d'aquest concepte per poder comprendre la complexitat, però també les potencialitats i les complementarietats, del treball local des dels moviments socials. Així doncs, el municipalisme es pot entendre des d'un sentit ampli o restringit. En un sentit ampli, es fa referència al repertori d'acció, les anàlisis i les estratègies amb què els moviments socials intervenen en l'arena del govern local, incloent intervencions tan variades com la protesta, la col·laboració en el disseny de les polítiques públiques d'àmbit local mitjançant processos participatius, el dret de petició, la

relació amb els càrrecs electes i els partits polítics tradicionals. En un sentit restringit del terme, entenem el municipalisme com l'articulació per part dels diferents moviments socials locals de candidatures electorals amb l'objectiu d'obtenir representació als òrgans de govern municipal i incidir en el govern local.

—
“Municipalisme és fer política des de la proximitat i, a la vegada, intentar influir en les polítiques públiques locals”
—

En definitiva, municipalisme és fer política des de la proximitat i, a la vegada, intentar influir en les polítiques públiques locals. Però no només això, també és construir comunitat i donar sentit polític i col·lectiu a qüestions que preocupen la població des dels nostres espais més propers. Aquesta aposta no és nova i ja s'ha materialitzat des de la transició política a través de l'articulació de candidatures alternatives i populars a pobles i ciutats mitjanes i del treball del moviment veïnal i ciutadà a les ciutats metropolitanes. Segurament, la novetat radica en l'actualitat —una vegada finalitzat el cicle de lluites que va ocupar el final del mil·lenni, 1994-2004—, l'explosió numèrica de candidatures d'aquest tipus i la voluntat de renovació del teixit veïnal.

MIRALLS

Pedro Ibarra

“Si els moviments socials es limiten a la confrontació i no a la substitució d'instruments polítics, al final, la correlació de forces serà la mateixa”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

22 de maig: Més de 100 candidatures vinculades als moviments socials i a l'esquerra independentista

pàg. 6 i 7

Així doncs, a Catalunya, l'aposta municipalista és un dels camps de batalla pel que han optat persones i organitzacions de moviments socials. Un camp fecund i amb potencialitats, però no exempt de desafiaments. A grans trets, en tenim dos: la competència tècnica i l'organització. Necessitem competència tècnica per sortir de falses neutralitats gestores o de discursos estrictament ideològics sense plasmació material. Per construir municipis inclusius, sostenibles i participatius –i trobar més respostes que les que ens vénen donades–, necessitem saber i saber-ne més que els partits polítics i les funcionàries de les administracions. I també és imprescindible saber que no estem soles i treballar plegades amb altres iniciatives municipalistes, des de la diversitat de realitats i amb respecte. En aquest sentit, cal recordar que la patent de la unitat popular, del municipalisme alternatiu, o del progrés municipal no està ni ha d'estar en mans de cap sigla. Cada municipi és un món, i cada candidatura o associació veïnal un espai plural d'agregació ciutadana. I convé no fer una utilització instrumental del l'àmbit local; som municipalistes perquè creïem en el treball polític de proximitat, perquè som persones i no súbdites, perquè volem dibuixar col·lectivament el nostre futur i lluitar per ell des de l'entorn més immediat, perquè el món que projectem juntes és molt millor que el que tenen en propietat unes poques.

Retornar la política al món local

Ja a les primeres eleccions locals democràtiques de 1979, algunes candidatures alternatives i populars irrompen amb força. Les més emblemàtiques

són el Col·lectiu Obrer i Popular (COP) de Ripollet, la Unitat Municipal 9 (UM9) de Sant Pere de Ribes i la Candidatura Unitària i Popular d'Arbúcies (CUPA). Avui dia, aquests tres projectes encara mantenen una lluita important per la transformació social des de l'àmbit local i han estat referent d'iniciatives municipalistes que s'han desenvolupat amb posterioritat arreu del país.

– *“La patent de la unitat popular, del municipalisme alternatiu o del progrés municipal no es troba ni s'ha de trobar en mans de cap sigla”*

– El *mainstream* de la ciència política catalana afirmava, durant els anys 80 i principis dels 90 (i després va quedar com a *veritat* consolidada), que les candidatures locals diferents als partits polítics tradicionals estaven destinades a desaparèixer. És més, pronosticaven que aquest procés seria més accelerat que el que s'havia produït a altres països d'Europa, on la consolidació de la democràcia representativa s'havia produït en un període més llarg de temps. Aquestes teories, però, es van quedar a mitja tendència. És cert que la xifra de 641 candidatures de *no-partit* que obtenen representació l'any 1979 sofreix una reducció important a les conteses electorals següents (s'assoleix un mínim de 276 el 1987), però, al tombant del mil·lenni, la tendència es va invertir: l'any 2007, 505 candidatures

Assemblea contra els impostos al rebut de l'aigua al Palau dels Esports de Barcelona, 1996
–
Arxiu FAVB

diverses als partits polítics tradicionals obtenen representació.

Aquesta no és l'única dada que cal tenir en compte ni, segurament, la més important. Durant aquests 30 anys, també ha variat la tipologia de les candidatures de *no-partit* i la grandària dels municipis on es troben radicades. D'un predomini quasi absolut de les anomenades *candidatures independents* –moltes de les quals es reclamaven apolítiques i, a vegades, eren escissions de partits (sobretot del PSC i CIU), presents en municipis molt petits–, durant els anys 2000, es produeix un creixement exponencial de candidatures alternatives i populars. Aquestes defensen un model de municipi més igualitari i democràtic i tenen unes propostes de polítiques públiques locals per dur a terme més enllà de la persona, persones o grups que les defensen. Fins les eleccions de 1995, les candidatures d'aquest tipus es podien comptar amb els dits d'una mà; el 1999, ja en trobem 26; 40 l'any 2003, i la xifra es dobla a 80 el 2007.

Aquestes iniciatives electorals van obtenir regidories a més d'una cinquantena de municipis l'any 2007; la seva població sumada assoleix la xifra d'1.500.000 persones. És rellevant apuntar que moltes d'aquestes candidatures es localitzen a municipis mitjans i grans (a diferència de les independents); l'Entesa per Sabadell fins i tot aconsegueix representació en una ciutat de més de 200.000 habitants. La majoria de les candidatures es troben dins l'òrbita de tres grans estructures municipalistes: l'Entesa pel Progrés Municipal-EPM (amb representació a

municipis habitats per un total de 200.000 persones), les candidatures alternatives del Vallès-CAV (350.000), les candidatures d'unitat popular-CUP (450.000) i altres (50.000). Les EPM es troben vinculades a ICV, però tenen una estructura pròpia i una realitat de base independent del partit en la majoria de casos. Les CAV s'organitzen mitjançant una coordinació horitzontal al Vallès occidental. Les CUP són un partit polític d'abast nacional i de base municipalista.

Per tant, podem afirmar que, si tot allò que s'escapava de la política de partits en el món institucional local durant els 80 i 90 era bàsicament apolític i poc emancipador, la realitat dels 2000 difereix completament. Ens trobem davant d'un món local amb cada cop més expressions electorals polítiques i polititzades (en el sentit que defensen un model determinat de municipi) diferents de les estructures de partits; iniciatives de personal municipalista que sorgeixen des de baix, de moviments i organitzacions socials. Experiències com les candidatures alternatives i populars, així com també el moviment veïnal (en procés de renovació i revitalització a la ciutat de Barcelona), les consultes ciutadanes per la independència, les lluites en contra de les retallades de serveis públics i per l'extensió dels drets socials i un llarg etcètera mostren que no es pot parlar de desafecció política, sinó, en tot cas, de desafecció cap a la classe política. Quan la gent té l'oportunitat de participar en el seu entorn més immediat en iniciatives ciutadanes de diversos tipus s'hi implica.

Sant Pere de Ribes: les traces d'un canvi

Alba Gómez

Enguany fa exactament 32 anys que una candidatura d'electorat provinent dels moviments socials, culturals, polítics, sindicals i associatius del municipi costaner de Sant Pere de Ribes (Garraf) va guanyar les eleccions municipals. Eren les primeres votacions de l'era postfranquista i calia esborrar l'aureola grisa que impregnava la política i, especialment, les institucions municipals: "A les acaballes del franquisme, l'Ajuntament estava ocupat pels promotors, mancat d'una estructura tècnica i molt endarrerit respecte dels moviments socials", explica Xavier Garriga, el primer alcalde d'aquest poble després del restabliment de la democràcia.

Aquell temps en què Sant Pere de Ribes era un punt petit i discret en el mapa català, un nucli de menys de 10.000 habitants, tan sols el 30% de les votants eren abstencionistes. La resta oferia el seu vot a les diferents candidatures municipals, entre les quals destacava la flamant llista popular d'Unitat Municipal 9. Avui, 32 anys més tard, la població d'aquesta vila governada pel PSC s'ha triplicat i, paral·lelament a aquesta expansió, ha crescut l'abstencionisme: sense anar més lluny, a les darreres eleccions municipals, aquesta opció va ser escollida per més de la meitat de l'electorat (el 52%).

Quines traces ens han deixat, doncs, aquestes tres dècades de municipalisme? Com ha canviat la relació amb la política municipal i, encara, quins reptes afluïren en l'àmbit de les candidatures assembleàries vinculades als moviments socials?

"L'estat pur de la política"

Per a Xavier Garriga, un dels artífexs d'UM9, avui, el municipalisme continua essent "l'estat pur de la política, el que està més a prop de les persones", una opinió que comparteix l'actual candidata de la llista municipal, Anna

Gabaldà, que manifesta que "el fet de ser a l'Ajuntament permet treballar pel municipi des de les entitats i les persones, sense necessitat de passar per cap sedàs".

Malgrat que les trajectòries d'aquestes dues ribetanes s'emmarquen en èpoques molt diferents, ambdues comparteixen la convicció que es pot bastir una alternativa municipalista electoral des dels moviments socials i fer front al desencant que avui impregna la praxi política. "No podem menystenir el fet que, avui, la política està desprestigiada", comenta Garriga, "però la ciutadania també ha canviat, la manera de participar és diferent". Durant els primers anys en què aquesta candidatura popular -que aglomerava membres de moviments veïnals, sindicats i militants de forces polítiques de l'espectre d'esquerra com l'MDT, el PSUC, el PSAN o ERC- va governar Sant Pere de Ribes, es van dedicar molts recursos a erigir el nucli de Roquetes, una zona d'exclusió social que no disposava d'infraestructures ni de cohesió social. Aquest procés de rehabilitació es va dur a terme a través d'assemblees veïnals a cadascun dels carrers. "La implicació que van tenir aquells veïns seria impensable avui -argüeix Garriga- ja que les formes de participar han canviat; avui dia, la ciutadania es mobilitza d'una manera més sectorial, menys global, a través de plataformes i d'altres lluites". Aquesta opinió la comparteix Anna Gabaldà.

Transformació del projecte

Al llarg de la història, aquesta candidatura transversal ha anat mutant. Camaleònica, ha viscut altes i baixes de militants, períodes de govern amb majories i altres períodes a l'oposició, com l'actual, que s'ha allargassat dotze anys. El desgast de governar i les contradiccions que això suscita són una de les limitacions amb què es troben sovint les candidatures assembleàries com aquesta. "La política ja és això", profereix Gar-

riga, reflexionant sobre les contrapartides de governar i d'haver de pactar. "Els responsables d'un govern prenen decisions que afecten tota la ciutadania i cal que es guini pel bé comú. Cal prioritzar allò que és correcte des de la pròpia perspectiva ideològica i, això, evidentment, comporta tensions i, alhora, gràtituds", afegeix. Per a ell, el motor que fa canviar una força política són les errades que comet: "Durant els anys de govern, UM9 va tenir encerts i també va cometre errades. Vam transformar el municipi amb la recuperació dels valors de la república i l'exercici de la democràcia participativa, però de vegades ens vam deixar endur per projectes que bona part de la població no va entendre, com una proposta de Pla General que no vam arribar a aprovar. Cal rectificar perquè els errors tenen conseqüències".

Anna Gabaldà afirma: "Quan milites en un partit assembleari, la gent és més exigent amb allò que fas, a l'hora d'avaluar-te o de comprometre's"

Per a Anna Gabaldà, al marge de governar, una candidatura conformada per moviments socials té altres reptes: "Quan milites en un partit assembleari, la gent és més exigent amb allò que fas, a l'hora d'avaluar-te o de comprometre's". Amb tot, però, està convençuda que la democràcia participativa continua tenint valor: "L'Ajuntament ha de donar ales a aquelles iniciatives que sorgeixin de la ciutadania".

Com ella, l'alcalde que el 1979 va governar aquell petit municipi que avui ja té prop de 30.000 habitants i es va desfer del tuf postfranquista està convençut que els partits, si volen continuar essent bàsics, s'hauran de regenerar a fons i obrir-se a la participació.

Col·lectius llibertaris criden a l'abstenció activa

David Fernández

Diferents expressions de l'anarcosindicalisme i sensibilitats i afinitats del moviment llibertari han tornat a cridar a l'abstenció activa davant la nova cita electoral. És el cas, per exemple, de les seccions locals de la CGT de Barcelona i el Baix Llobregat i també de la CGT del País Valencià, que aquests dies han fet públics comunicats i documents on criden al boicot a les eleccions municipals del 22 de maig.

En el cas del Baix Llobregat, la Federació Comarcal de la CGT i el Col·lectiu Llibertari de Sant Boi han elaborat el dossier *No participis de la farsa electoral. No votis. Surt al carrer i alça la veu*, un valoren, després de constatar la degradació de la política, que "el fet electoral municipal no dona resposta als problemes reals del sectors dominats, sinó que els integra en la dominació i el control". El mateix dossier, que fa una aposta per l'autorganització social, recorda que hi ha altres formes de municipalisme lliure històricament arrelats a casa nostra, basats en la descentralització, l'autogestió, les assemblees populars i la democràcia directa comunitària.

En el cas del País Valencià, la CGT també ha impulsat una campanya per l'abstenció conscient, que denuncia els 730 casos de corrupció política detectats a l'Estat espanyol. El dibuixant Manolo Rastaman ha elaborat un cartell, a través del qual la central anarcosindicalista afirma que la millor alternativa és "l'abstenció activa, l'autogestió i la lluita".

Des de Berga, l'Ateneu Columna Terra i Llibertat també ha fet una aposta oberta per l'abstenció activa des d'una crítica radical "als creients de la democràcia delegativa"; el rebuig a la política institucional, que consideren "una via morta per a qualsevol alternativa antiautoritària", i l'aposta per "poder participar directament en tot allò que ens afecta com a persones". L'ateneu berguedà recorda que "l'abstenció no és passivitat ni conformisme ni aprovació", sinó "lluita diària i constant perquè ningú no decideixi per nosaltres" i clou la crida amb l'afirmació que cal "decidir cada dia tot el que ens afecta i no només un cop cada quatre anys". Una crítica llibertària que podria enllaçar, potser, amb la proposta que planteja Escons Insubmisos durant les eleccions generals i autonòmiques: deixar els escons buits, en cas d'obtenir representació, com a protesta nascuda del descontentament.

Segui com sigui, les sensibilitats anarquistes també són plurals. Els sindicalistes de TMB Saturnino Mercader i Josep Garrigat, per exemple, donen suport a la candidatura de la CUP-AxB a Barcelona i algunes persones afiliades a la CGT també participen de les candidatures del municipalisme alternatiu. Un municipalisme que, arreu del món, també disposa d'experiències fèrtils que han forjat comunitats a través d'una pràctica local genuïna i les institucions oficials: el zapatisme a Chiapas o el procés constituent dels assentaments i ocupacions de l'MST al Brasil en són, segurament, el millor exemple.

Membres d'UM9 preparant unes pancartes

Alba Gariga Gabaldà

Pedro Ibarra: “Per l’empoderament de la població cal un canvi cultural i experiències

Els moviments socials es debaten constantment entre participar de la vida política o mantenir-se’n al marge per no ser absorbits per un sistema que volen capgirar de soca-arrel. En aquesta dialèctica, que aflora amb motiu de cada cita electoral, irrompen les dues maneres d’orientar la lluita política, amb les contradiccions inherents que això suposa. Pedro Ibarra ho analitza des de l’àmbit acadèmic, amb una lucidesa pròpia de la gent estudiosa avesada a revisar els diferents processos emancipadors que ocorren arreu del planeta. Catedràtic de Ciència Política i Administració i doctor en Ciències de la Informació per la Universitat Pública del País Basc, Ibarra ha condensat la seva recerca en múltiples assajos sobre el moviment obrer, la insubmissió, l’ecologia o la lluita indígena a l’Amèrica Llatina. Reflexions que publica en petites dosis per a les revistes *Viento Sur* o *Mientras Tanto* i en una desena de llibres de referència. Entre les seves obres, destaca *Creadores de democracia radical. Movimientos sociales y redes de poder públicas*, així com diferents anuaris sobre les lluites emergents, elaborats en coordinació amb Elena Grau. Des de l’aparent tranquil·litat que li dona la jubilació, Pedro Ibarra continua afegint matèria gris a l’anàlisi sobre l’impacte dels moviments alternatius a través de la fundació Betiko, de la qual és fundador. A propòsit de les eleccions municipals, dona llum a un debat complex que entronca amb la manera de subvertir l’ordre per construir, entre totes i tots, una societat més justa i participativa.

Amb les protestes de Seattle, el novembre de 1999, els moviments socials van escenificar la batalla global contra el neoliberalisme. Mirat amb perspectiva i tot i la crisi sistèmica, però, les institucions continuen dominades per la mateixa gent. Deixar-les a mans dels sectors poderosos ha estat un error?

La qüestió continua sense resoldre’s. Es manté un discurs fort, però les alternatives polítiques, com ara dissenyar una estratègia conjunta que permeti canviar la correlació de forces, encara no han reeixit. La qüestió és complicada i va a l’arrel del debat sobre si té sentit incidir en el poder o, per contra, renunciar-hi perquè es corre el risc de crear una nova ideologia que, a més de caure en l’elitisme, al final, acaba sent sectària. Sembla que l’opció majoritària entre els moviments és la segona.

S’opta per no avançar en aquesta direcció i consolidar l’estratègia de lluita?

I això malgrat els inconvenients que té perquè, si l’estratègia es limita a la confrontació i no a la substitució d’instruments polítics, al final, la correlació de forces continuarà sent la mateixa.

Les institucions es consideren creacions burgeses i alienadores i, al mateix temps, recordem aquella frase de Joan Fuster que deia: “La política, o la fas tu o te la fan”. Què en pensa?

És difícil resoldre aquesta dicotomia, que tal vegada ens trasllada a una segona reflexió, la referida a la construcció d’espais de poder alternatius o, utilitzant una vella expres-

sió, *espais de contrapoder*. Dins els moviments altemundistes, predomina la idea que no es tracta d’intervenir en la dinàmica administrativa, que té unes limitacions consubstancials, sinó de construir territoris comunitaris de gestió, ja sigui en l’àmbit ecològic, industrial o de consum. Uns espais on els moviments socials ja comencen a definir una nova democràcia participativa, no com a complementària o rectificadora de la representativa, sinó com a directament executiva. Són experiències que el zapatisme o el Moviment Sense Terra (MST) del Brasil no sols reivindiquen, sinó que també practiquen.

–
“Si l’estratègia es limita a la confrontació amb les institucions i no a crear nous instruments, la correlació de forces continuarà sent la mateixa”
–

Aquí sembla que no acaben de reeixir.

Aquí predomina la voluntat d’assaltar les institucions per gestionar-les des d’una perspectiva alternativa. Altra cosa és si, més enllà d’assolir quotes de poder o decantar mesures cap a postures pròpies, s’aconsegueix bastir un sistema diferent a partir de la participació –no merament consultiva– de la població. A Euskadi, l’esquerra *abertzale* ho ha experi-

Ó, reeixides”

mentat en petits municipis, però, insisteixo: de moment, són processos complementaris destinats a influir el sistema i no a crear estructures democràtiques que buidïn de poder o facin inoperatives les institucions actuals, com plantegen molts moviments socials.

En tot cas, algunes iniciatives afavoreixen la relocalització de les dinàmiques polítiques, no troba?

Efectivament, la ruptura del sistema de presa de poder vertical i la seva fragmentació en estructures febles provoca que els municipis tinguin més autonomia, reforcin la participació i puguin vetar les polítiques agressives que assolien el territori. En la mesura que poden ser espais de veto, això aprofundeix la democràcia directa i l'autoorganització de la ciutadania. En general, els moviments socials aposten per aquesta lògica d'aprofitar espais de poder com a mitjà per aconseguir conquestes, però, per altra banda –com he dit abans–, volen mantenir un caràcter identitari que qüestiona el sistema d'arrel. Sempre conviuen amb aquesta contradicció.

Ecologisme i, en menor mesura, el feminisme han estat les úniques lluites amb forma electoral que s'han mantingut estables. A què ho atribueix?

Ecologisme és un moviment molt ampli que, a Alemanya, per exemple, integren desenes de xarxes i de sensibilitats socials. No és així a l'Estat espanyol, on ni té la mateixa tradició ni els intents de representar-lo han estat ben connectats amb les seves bases socials. En general, aquestes expressions polítiques aconsegueixen condicionar l'agenda, però acceptant les regles del joc del sistema, sobretot quan arriben al govern. Ho hem vist amb el Partit dels Treballadors del Brasil d'en Lula, o amb Evo Morales, a Bolívia.

“A Marinaleda, a Arbúcies i a alguns municipis governats per l'esquerra ‘abertzale’ s'han donat autèntics processos participatius”

La forma de partit és perversidora?

El cas de Bolívia és molt dolorós, perquè algú arrelat a les lluites emancipadores, com Morales, s'acaba enfrontat amb els moviments d'on prové. Una mena d'inevitabilitat que, si el context no acompanya, encara és més evident. Pel que fa a Lula, no ha passat això perquè ha arribat a un cert equilibri amb l'MST. En qualsevol cas, el divorci entre els moviments antagonistes i el poder institucional és un debat que va sorgint cíclicament al llarg de la història.

Sembla que els noves opcions electorals intenten reinventar-se sota altres fórmules, ja que cap d'elles no es qualifica de partit. Això vol dir que la forma partit està en crisi?

Em temo que no perquè, en general, les noves formes solen culminar en expressions partidàries. I passa el mateix amb moltes candidatures independents d'àmbit local o de tipus temàtic, que s'aprofiten de la desafecció per recollir les inquietuds al voltant d'una problemàtica. Però ni uns ni altres no tenen continuïtat ni qüestionen el propi sistema de representació. Potser són diferents el Partit Pirata,

Escons en Blanc i altres expressions electorals, que sí que plantegen unes regles del joc i un estil de fer política diferents de les actuals.

Poden ser útils per fer visible la demanda d'una democràcia sense delegació, gestionada per la mateixa ciutadania?

Poden contribuir-hi. El problema és que la majoria de la població accepta la cessió de la seva representativitat. Dir que la sobirania s'ha d'exercir des de la mateixa ciutadania està molt bé, però té molt poc a veure amb la realitat. En altres paraules: si es produeixen processos participatius sovint és perquè hi ha la necessitat de respondre a un conflicte puntual, no pas perquè s'hagi interioritzat el dret de participar constantment.

Això fa que els moviments socials vagin sempre a contracorrent?

No només això. Quan tenen lloc processos participatius, m'acaben generant recel perquè, sovint, serveixen com a cooptació de líders per part dels partits. Cal anar amb compte, doncs, perquè molts processos potser no porten a l'empoderament de la població. Aquests partits poden ser útils per reclamar-ho, sens dubte. Però perquè tothom en prengui consciència, fa falta un canvi cultural i experiències reeixides. En alguns municipis, com Marinaleda, Arbúcies i alguns governats per l'esquerra *abertzale*, això s'ha donat.

En aquest context de respostes a la política tradicional, l'anarquisme pot recuperar el vigor que ha tingut en molts moments de la història?

El discurs llibertari i sobretot l'actitud de rebuig a la lluita institucional té moltes coses a dir els propers anys. I tot i que es manté estancat organitzativament, també víctima de la divisió entre qui opta per concórrer a les eleccions sindicals i qui no, aquest moviment podria incrementar la seva influència.

Anirà a votar el 22 de maig?

Sí, perquè és important que existeixi aquest mínim mecanisme de control, tenint clar que no s'ha de mitificar. Votaré, doncs, amb un cert escepticisme.

Democràcia: un món de paradoxes

Curiosament, a través de l'anhelada democràcia directa, alguns països (Suïssa, per exemple) estan construint una societat més injusta i discriminadora.

La democràcia directa no és la panacea, com tampoc no ho són els propis moviments socials, alguns dels quals reproduïxen tics autoritaris o maneres poc democràtiques de funcionar, com els dels Estats Units, que tenen objectius conservadors de veure els sistemes socials. L'error és pensar que, des de la perspectiva de presa de decisions, com més persones hi participin serem més lliures, autònoms i responsables; en definitiva, més enriquits i empoderats d'allò que afecta les nostres vides... quan tot depèn de la capa-

citad dels moviments alternatius per influir-hi.

En quina mesura les noves tecnologies influeixen en la participació?

En sóc escèptic, perquè poden ser una eina de cohesió, interrelació i construcció d'identitat, però també fomenten l'aïllament social i ens allunyen de compartir l'espai públic.

Invisibilitzen les lluites?

Hi ha accions que són impensables sense ells, és cert, però també creen una certa autocomplaença en la mesura que tothom està comunicat. I pitjor encara: no modifiquen les estructures de poder. Per fer-ho, cal mobilitzar-se físicament i crear pràctica conjunta; és a dir, crear comunitat.

Les alternatives que també van a les urnes

Joan Canela i Barrull
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Les eleccions municipals que se celebraran el 22 de maig comptaran amb la presència de més d'un centenar de candidatures assembleàries, vinculades als moviments socials i a l'esquerra independentista. A pesar de la mala relació històrica de les esquerres alternatives amb el sistema electoral –pensat, normalment, per evitar els canvis socials més que no pas per potenciar-los–, cada vegada hi ha més col·lectius locals que opten per aquesta via per fer-se sentir al seu municipi.

A les eleccions de 2007, la DIRECTA va comptar –sense pretensions d'exhaustivitat– 64 candidatures vinculades als moviments socials i recordava que, l'any 2003, se n'havien presentat 25. En aquestes eleccions, superen el centenar llarg arreu de Catalunya i el País Valencià i mostren unes expectatives de suport popular creixents. És obvi, doncs, que cada vegada són més els col·lectius i les plataformes locals que miren de colar-se als ajuntaments i mesurar les seves forces en el terreny de joc d'uns partits tradicionals acostumats a airejar els seus vots com un xec en blanc que legitima totes i cadascuna de les seves decisions polítiques.

Qui més vertebra aquesta alternativa municipalista són les candidatures d'unitat popular (CUP), una organització de l'àmbit dels Països Catalans emmarcada dins l'espai de l'esquerra independentista, però que, a moltes poblacions, supera aquesta referència i esdevé punt de confluència de bona part de les sensibilitats transformadores. El 22 de maig, les CUP seran presents a 80 municipis, entre els quals trobem els més grans de Catalunya (Barcelona, Tarragona, Badalona, l'Hospitalet de Llobregat o Lleida), en una aposta clara

per convertir la lluita municipalista en una referència per a bona part de les resistències socials actuals. Exemples d'aquesta capacitat d'atracció són l'Alternativa per la Garrotxa –a Olot i Mieres–, que ha trencat l'aliança amb ICV per acostar-se a la CUP, o la llista Gent del Poble de Montblanc, que ara assumeix aquesta marca electoral.

Però “a pesar d'una certa estructura nacional que la CUP crea a partir dels resultats de les eleccions de 2007, aquest segueix sent les CUP i no pensem renunciar al nostre ADN de confederació de nuclis locals autònoms i assemblearis”, explica el membre del Consell Nacional, Joan Teran, per qui “aquesta coordinació ha de servir per garantir una certa cobertura jurídica, econòmica i d'experiència que ens permeti ser més eficients davant les maquinàries dels partits, però no per imposar una jerarquia a les assemblees”.

Hi ha d'altres coalicions que persegueixen una lògica semblant, però limitada a l'àmbit comarcal, com les Candidatures Alternatives del Vallès (CAV) –que agrupen set candidatures locals del Vallès Occidental–, Alterna-

A més de les CUP, podem trobar les CAV del Vallès, l'Alternativa Baix Gaià, l'Alternativa per la Garrotxa, Gent del Poble de Montblanc o Gent de Gramenet

tiva Baix Gaià o una coordinadora més informal a La Plana. El Col·lectiu Obrer i Popular-Compromís per Ripolllet (COP-CpR) és la candidatura degana de les CAV, present al consistori des de 1979 i, des dels anys 90, segona força política. Des del COP-CpR, To-

Acte de presentació del programa al CAT de Gràcia el passat 7 de maig

ni Pijuan celebra aquesta eclosió municipalista de la darrera dècada: “Va ser veure el cel; era molt dur ser els *bitxos rars*. Abans, si volíem explicar el que érem, havíem d'anar a Sant Pere de Ribes, Arbúcies o Marinaleda... perquè no hi havia res més. Ara n'hi ha quasi a cada poble”. Pijuan té molt clar que hi ha una diferència qualitativa fonamental entre les candidatures assembleàries i els partits polítics: “No tots som el mateix, encara que alguns ho diguin, perquè no és el mateix retre resultats a la cúpula que a l'assemblea”.

També troba aquesta diferència el membre de Gent de Gramenet, Joan Pastor, que enguany es torna a presentar a Santa Coloma, després que el 2007 es quedessin sense representació per només sis vots: “A Gent (de Gramenet), ningú no cobra per fer la seva feina; si obtenim càrrecs, els assumim de forma rotativa; tothom ha de signar un codi ètic i la base del moviment és assembleària i fora de les institucions”. Per Pastor, la diferència

amb els partits no és una qüestió de grandària, sinó que va més enllà: “Al principi, alguns militants d'ERC –que al poble són quatre i sense representació– van venir a Gent, però, al cap de poc, ja estaven tots col·locats a la Diputació i no han tornat més. Com que no tenen cap compromís amb cap base real poden fer aquestes coses. Nosaltres no”.

Avantatges i perills

Cap d'aquestes activistes dels ajuntaments, però, no amaga que les institucions no són del seu món i que comporten una “lògica perversa i molt perillosa”. “Hi ha un perill real d'integració i cooptació que, si es vol evitar, no s'ha de menystenir, de la mateixa manera que no s'ha de caure en la il·lusió que, des de dins, es poden canviar coses”, avisa Joan Teran, que té molt present l'exemple de moviments que abans eren molt forts i avui dia han estat totalment assimilats, com Els Verds alemanys. No obstant això, creu

que “no hi ha receptes màgiques” davant d'aquest perill.

Toni Pijuan també adverteix sobre “el temps que es perd fent feina burocràtica” i recorda la lògica institucional, totalment oposada a la dels moviments socials, “que no contempla l'assemblearisme, la distribució de tasques o la lliure participació i fins i tot ho prohibeix explícitament”. És el cas de la llei que limita els plenaries assemblearis als municipis amb menys de 100 habitants, una de les més restrictives d'Europa. Però el cap de llista de la CUP per Barcelona, Xavi Monge, està convençut que la integració i la professionalització no són “destins inevitables; per demostrar-ho, tenim tots els companys que fa anys que són regidors sense renunciar a continuar sent militants”.

Com a vacuna, Pijuan proposa “debatre la relació entre participació institucional i moviments socials sense tancar mai la qüestió; és bo plantejar-se aquestes coses”. Després de 30 anys, és el més entusiasta de tots: “Segurament, sense la responsabilitat que assumeixes amb tota la gent que t'ha votat i ha confiat en tu, ara no seríem aquí. A banda que, alguna vegada, també ens ha servit per guanyar”, recorda, divertit.

Però, més enllà de guanyar, la majoria de candidatures opten, sobretot, per ser una “vetu incòmoda” als ajuntaments i convertir-se en caixa de ressonància de les lluites socials. De vegades, però, hi ha components locals que ajuden a fer el pas. És el cas de Santa Maria de Palautordera (Vallès Oriental), on es presenta una CUP per primera vegada. Jordi Pueyo n'encapçala la llista i explica que aquesta és obra d'un procés d'oposició al pla urbanístic i a l'abocador que va dur, fa quatre anys, a substituir el govern de CiU per un de PSC i ICV: “Un cop al poder, però, les coses van continuar gairebé igual i el regidor d'Iniciativa ens deia

que havíem de ser *comprendius*. L'única forma de sortir d'aquesta trampa era fer el pas i presentar-nos nosaltres”.

Les Coves de Vinromà, un petit municipi de la Plana Alta, va viure una experiència similar l'any 2007 a causa del tomb polític que va suposar la pèrdua de l'alcaldia per part del PP a favor de l'agrupació d'electors Junts pel Nostre Poble, sorgida de la lluita con-

La coalició de les Candidatures Alternatives del Vallès (CAV) aplega actualment set organitzacions locals

De la candidatura al moviment municipalista

Les limitacions del moviment municipalista —com de la resta de moviments— són òbvies i cap de les militants entrevistades tracta d'amagar-ho, però també té avantatges. El seu marcat caràcter local —on la gent es coneix més— i la importància estratègica que té unificar el vot facilita que les forces d'esquerra, disperses en altres fronts, sumin esforços. Així, militants de les CUP treballen a Gent a Santa Coloma o a Alternativa per la Garrotxa renunciant a impulsar candidatures amb la seva marca i la seva coalició amb les CAV sols ha estat impossibilitada per motius jurídics i no per discrepàncies polítiques. Encara que no sempre és possible aquesta confluència i Des de Baix i la CUP van plegades a Barcelona i Mataró, però competeixen a Girona. També es presenten separades —després d'haver-ho fet juntes— Entesa per Sabadell i la CUP en aquesta ciutat vallesana. Altres petites formacions que s'han integrat a llistes de les CUP en alguns llocs, com el Partit Pirata, en d'altres van per separat. De totes maneres, tothom és conscient que aquests processos són lents i hi ha una voluntat general de treure ferro als petits con-

flictes locals que hagin pogut aparèixer. Però les divergències no només són entre candidatures. També han estat amargues, en un altre pla, les disputes entre la CUP de Berga i una part del moviment llibertari local. El debat sobre l'ordenança del civisme va acabar amb una confrontació molt tensa entre la candidatura —que defensava la seva actuació per aconseguir reduir alguns dels seus aspectes més repressius— i alguns col·lectius que n'exigien la derogació total. Una bona mostra que l'activitat municipal no està exempta de conflictes i contradiccions, però tampoc de petites victòries. Més enllà dels casos locals, però, existeix una voluntat compartida de construir un moviment municipalista ampli que trenqui l'aïllament històric de les candidatures independents i dificulti la seva cooptació per part de les marques blanques dels partits. Ja sigui des de propostes més ideologitzades com Des de Baix —que busca impulsar un moviment polític anticapitalista des de les eleccions— o des de les opcions més localistes com les de Les Coves de Vinromà, des d'on Jacobo Salvador destaca que les candidatures assembleàries de la comarca han passat de quatre a sis i que “aquesta és una llavor que va germinant”.

El marcat caràcter local del moviment municipalista i la importància estratègica que té unificar el vot facilita que les forces d'esquerra sumin esforços

tra la instal·lació d'un abocador de residus tòxics. Avui, Jacobo Salvador és alcalde de Les Coves i aspira a repetir. Per ell, no sols és important el fet que l'amenaça de l'abocador continuï viva si el PP torna, sinó que “el procés de gestió participativa ha canviat el poble, és impossible que la gent torni al sistema d'abans”. Segons Salvador, “la candidatura ha estat bàsica a l'hora de mantenir viva la flama del moviment social”.

Genuí municipalisme de l'acció directa col·lectiva

FOTOGRAFIA: Arxiu Manuel Vital

El 6 de maig de 1978, Manuel Vital, un conductor d'autobusos que presidia l'Associació de Veïnes de Torre Baró, a Nou Barris, va segrestar el seu propi autobús —el que feia la línia 47— i el va conduir des de la plaça Catalunya fins a Valldaura. Un cop allà, va trucar els seus companys i va dir: "Que vinc!". Va conduir per la carretera alta de Roquetes fins a Torre Baró i, durant el trajecte, se li van anar sumant joves i grans, homes i dones immerses en l'alegria i la determinació que suposava aquell desafiament, ja col·lectiu, davant les encara vigents autoritats municipals franquistes. Tot i que feia tres anys de la mort del dictador, encara mancava un any per a les primeres eleccions democràtiques als ajuntaments i, en aquell interludi, el moviment popular urbà va ser el que, primigèniament i definitivament, va construir de nou una ciutat que havia estat assolada i triturada pels 30 anys de misèria franquista. Aquella autoorganització veïnal i l'acció directa col·lectiva que la va trenar van transformar els suburbis catalans en barris i, a la vegada, van generar una consciència democràtica —encara sense *demòcrates*— que va relligar unes identitats barrials, construïdes per la lluita social, a una idea general de ciutat.

La gesta del veïnat de Nou Barris, però, no va ser l'única intervenció política de caràcter local que va construir la ciutat. L'autoorganització a partir de la comunitat també es va exercir en la construcció d'habitatges, en el sanejament de carrers, en la creació autogestionada d'equipaments culturals, sanitaris i educatius, en projectes feministes de planificació sexual, en la creació de mitjans de comunicació.

El genuí municipalisme de l'acció directa col·lectiva, no obstant això, va patir un fort revés quan les estructures partidistes que hi vivien van determinar que els *temps* havien canviat. De forma similar a un vigorós moviment obrer que va ser derrotat i convertit en moviment sindical, el moviment veïnal va quedar arraconat per la naixent democràcia de partits, la que s'arrogaria, a partir d'aleshores, el monopoli de l'acció política. Com un avís per a navegants, d'aleshores ençà, la travessa en el desert, la minorització del moviment popular, l'auge de l'Estat, l'ofensiva del mercat i l'afebliment de la comunitat com a subjecte sobirà de l'autodeterminació quotidiana i col·lectiva. Fins avui, que tornem a aixecar-nos de nou. Votar o no votar? Votar nul? El poder és a les nostres mans.

Ivan Miró

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

MASS-MÈDIA

Europa Press autodissol el col·lectiu antisistema Higínia Roig en 24 hores

Una trajectòria fugaç i una vida curtíssima, la del "col·lectiu antisistema Higínia Roig", una invenció periodística, nascuda per art de màgia el diumenge 15 de maig arran de la violència ultra desfermada per integrants de la Plataforma per Catalunya contra 60 joves antifeixistes que protestaven contra la xenofòbia. Les joves van ser agredides amb barres de ferro pels ultres de PxC i dues d'elles van ser detingudes pels Mossos d'Esquadra posteriorment, per acabar de reblar el despropòsit.

Arran d'aquests fets, un redactor d'Europa Press no va dubtar a atribuir la reivindicació de la protesta a un inexistent "col·lectiu

antisistema Higínia Roig". I és que Higínia Roig no és cap col·lectiu, sinó una periodista que forma part de l'Assemblea de la DIRECTA. Des de fa més de dos anys, Higínia Roig

coordina la iniciativa *Ara mateix*, una proposta d'aquest setmanari per fer arribar als mitjans de comunicació la realitat i el dinamisme dels moviments socials. Fem de

connectores i d'agència alternativa per tendir ponts, obrir canals i facilitar contactes i fonts directes entre periodistes i activistes.

El simple fet que Higínia Roig reenviés el comunicat que ens va arribar des de Vilanova per denunciar els fets va ser motiu suficient perquè l'agència controlada per la Conferència Episcopal s'inventés un col·lectiu i el rebategés, inequívocament, amb el recurrent epítet de moda: "antisistema".

La (in)existència del fals col·lectiu antisistèmic és, però, l'anècdota de tot plegat. L'endemà, el 16 de maig, Higínia Roig va remetre per carta l'exigència de rectificació, d'acord amb la legislació vigent. Europa Press va respondre de

seguida. Quatre hores després, va enviar un teletip on negava que Higínia Roig fos un col·lectiu i demanava disculpes. El més greu i significatiu és que, als dos teletips -l'erroni i el que rectifica l'error-, Europa Press manté íntegrament la versió oficial de Plataforma per Catalunya i converteix la gent agredida en agressora. No cal dir que l'agència va ignorar el comunicat de l'Assemblea de Joves, que se li va enviar fins a tres vegades. El lúdic Malcolm X sobrevolant Vilanova i la redacció d'Europa Press: "Si no aneu amb compte amb els mitjans de comunicació, us farem estimar els opressors i odiar els oprimits". DAVID FERNÁNDEZ

PREMSA - INTERNET

Una campanya reclama 3.000 euros al diari 'ABC' per robar fotografies d'un bloc

L'edició en paper del diari ABC va publicar unes fotografies, el 12 de març, on es mostraven les destrosses patides a l'ambaixada espanyola de Tòquio el mateix dia que es va produir el malaurat terratrèmol que va assolir el país del sol naixent. Poc després, l'autor del bloc *Los Ojos de Ella* (<http://losojosdeella.blogspot.com>), que és fotògraf i resident al Japó, es va adonar que aquest rotatiu madrileny havia utilitzat les seves fotografies, fet que implicava saltar-se les condicions de la seva llicència *creative commons* -la mateixa que usa aquest setmanari- i la vulneració de dos dels seus principis bàsics: citar-ne

l'autoria i no utilitzar l'obra amb finalitats comercials.

Arran d'aquesta situació i després que els contactes amb la secció de fotografia d'aquest diari no aportessin cap solució, l'autor del bloc va endegar una enquesta cibèrnetica per preguntar a les seves lectures si havia d'actuar directament per la via legal i demandar la capçalera o era millor fer una campanya per Internet per demanar que el diari del grup Vocento fes una donació a alguna organització de suport a les víctimes del terratrèmol japonès. L'opció guanyadora va ser -per un marge estretíssim- la darrera i, a hores d'ara, la campanya que reclama

al diari ABC una donació de 3.000 euros a una entitat benèfica en compensació pel robatori de les dues fotografies ja està en marxa.

La campanya es diu Sindelicadeza, nom que fa al·lusió a la minis-

tra de Cultura Àngels González-Sinde, coneguda per la polèmica suscitada arran de promoure un nou marc legal per a la regulació de webs i la protecció de la propietat intel·lectual. El bloqueig afirma que ha

triat aquest nom després de preguntar-se "què passa quan una pàgina d'Internet no és lladre sinó víctima? Podem denunciar el furt de l'ABC i fer que els tanquin el seu lloc web?". Al marge d'aquesta apreciació, s'han obert tres vies per difondre i assolir els objectius de la campanya. La primera consisteix a inserir el seu logotip a diferents planes web; la segona passa per potenciar les xarxes socials i, en concret, el hashtag #sindelicadeza al Twitter, i la tercera pretén aconseguir l'enviament de 3.000 cartes al director del diari ABC, una per cadascun dels euros que reclamen per no emprendre mesures legals. DAVID BOU

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva teva per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientia i Zpiritu.

ASSEGURANCES ÈTIQUES I SÒLIDÀRIES

arc cooperativa

Assegurances per a l'economia social i solidària

www.arccoop.coop

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatatinvisible

www.laciatatinvisible.org

REGI 35 BAIXOS - 08014 BCN - 93 298 99 47

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62
www.cooperativestraball.coop

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

COL·LECTIU RONDA

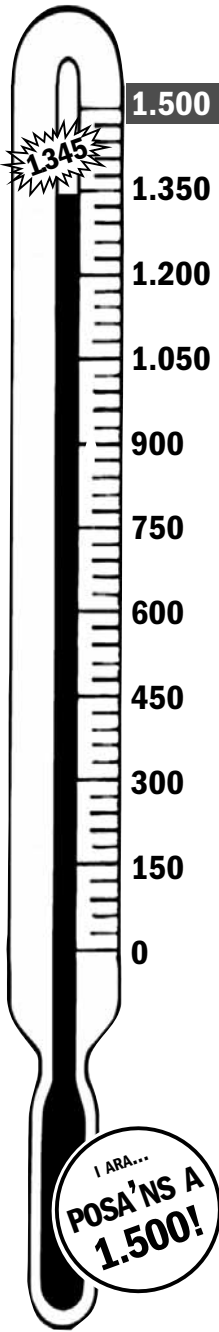
assessorament JURÍDIC a PERSONES i entitats d'economia SOCIAL

www.ronda.coop

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Dijous 14 d'abril es va inaugurar l'exposició d'il·lustracions de la DIRECTA

És al Centre Cívic Parc Sandaru
[Buenaventura Muñoz 21, Barcelona]

SI VOLEU PORTAR L'EXPOSICIÓ A ALGUN LOCAL, ATENEU, CASAL, CENTRE CÍVIC, etc.

POSEU-VOS EN CONTACTE AMB NOSALTRES A:
directa@setmanaridirecta.info

Del 14/04/2011 al 07/05/2011

IL·LUSTRACIÓ DIRECTA
Il·lustració de premsa

INAUGURACIÓ
Dijous
14 d'abril
20h

El setmanari informatiu La directa fa 5 anys que és un mitjà de comunicació que informa des de i per als moviments amb l'objectiu d'acostar totes les realitats d'una forma eficient a la societat. A la mateixa tasca s'hi ha sumat els il·lustradors i il·lustradores que posen imatges als reportatges, articles i campanyes que La directa ha engegat. En aquesta exposició podrem veure la feina feta per moltes d'elles.

Centre Cívic Parc Sandaru
Buenaventura Muñoz 21
08009 Barcelona
www.setmanaridirecta.cat

Butlleta de subscripció

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Per una comunicació lliure...

T'hi apuntes?

Avancem juntes!!

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdí, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoluto · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOU:** Llibreria Ectètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria L'Espiral · Ample, 4 | Llibreria La Siglantana · Av. La Aigueta, 128. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc de la gasolinera · Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cánoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64 | Espai Fumàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joe de la Pilota, 9 | Quiosc Arroz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | Llibreria Bordas · Major, 95. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Història · Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petrillo, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ESTAT FRANCÈS · L'EXMEMBRE D'ACTION DIRECTE MAI S'HA PENEDIT DELS ACTES QUE VA PROMOURE PER LLUITAR CONTRA EL CAPITALISME

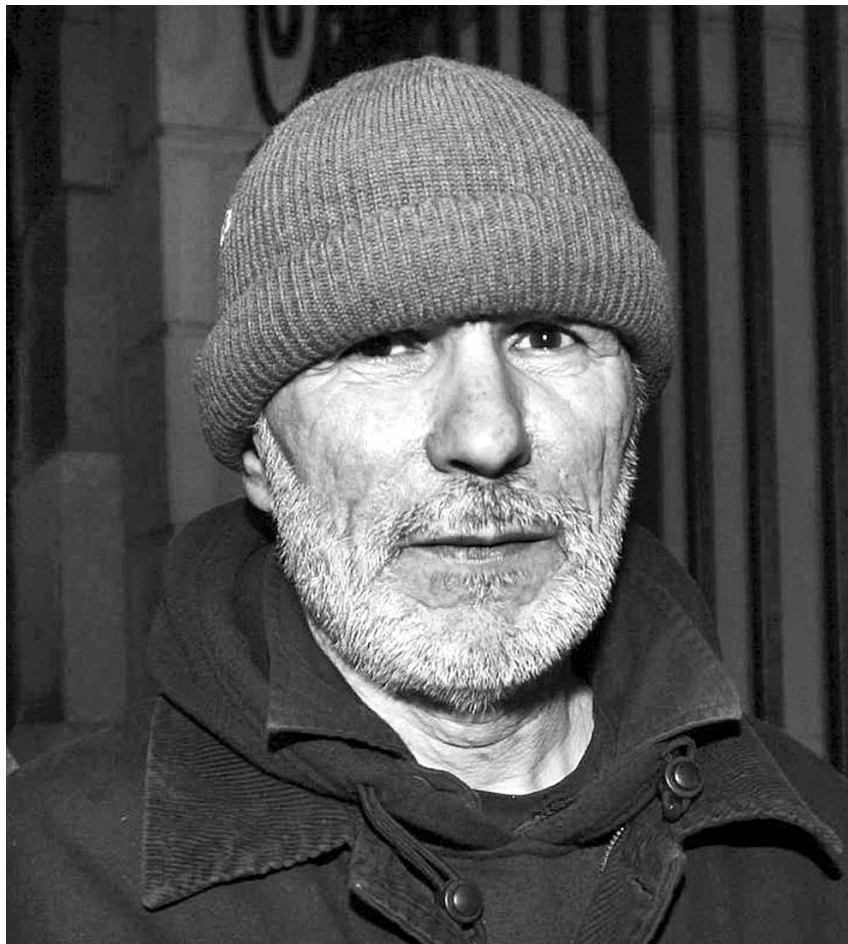
Jean-Marc Rouillan surt en llibertat condicional després de 24 anys de presó

Txema Bofill
La Bisbal d'Empordà

L'exmembre d'Action Directe, Jean-Marc Rouillan, surt en llibertat condicional el dijous 19 de maig, després de 24 anys de presó. Rouillan, que es troba bé de salut, tant físicament com psicològicament, mai no ha renunciat als seus ideals. L'activista ha sofert més de deu anys de reclusió en aïllament, set anys en un sol període, entre d'altres vexacions que han estat denunciades al llarg dels anys per la seva família, les amistats i els grups de suport que ara celebren veure'l en llibertat. La justícia francesa i els mitjans oficials li han demanat durant anys el penediment i la renúncia de la reivindicació del seu passat, però no ho han aconseguit.

Rouillan portarà el braçalet de control i té l'obligació de treballar i d'indemnitzar dues vídues

Jean-Marc Rouillan no haurà de tornar a la presó per dormir, però portarà el braçalet de control i té l'obligació de treballar i d'indemnitzar les vídues del general René Audran i del president de la Renault, Georges Besse, amb una part del seu salari. Tampoc gaudirà plenament del dret de la llibertat d'expressió, no podrà parlar del que va fer fa més de dues dèca-

des ni perquè ho va fer. La justícia francesa li ho impedeix expressament sota l'amenaça de tornar-lo a empresonar, com ja va fer l'any

2007 després de contestar una pregunta formulada per un periodista de *L'Express*: "No puc parlar sobre el passat, però el sol fet de

no poder-ne parlar ja és una resposta. Si m'hagués penedit o hagués escopit sobre el nostre passat, de segur que em deixarien

parlar". El van condemnar per aquestes paraules a dos anys més de presó.

Segons el grup de suport a Barcelona, "amb aquesta ridícula amputació del dret elemental d'expressió, el govern francès només mostra una por atàvica davant una insurrecció o el ressorgiment de grups armats que facin de justiciers contra banquers, empresaris, polítics, generals i corruptes de tota mena".

El que Jean Marc Rouillan no pot explicar és que va promoure, fundar i encoratjar grups armats i múltiples accions violentes contra el capitalisme. No pot dir que creia que "el capitalisme no cediria un canvi sense defensar-ho mitjançant les armes" ni que "la lluita armada era la manera de provocar una insurrecció popular contra la dictadura del capitalisme". Va ser militant i membre del Movimiento Ibérico de Liberación (MIL); dels Grups Autònoms de Combat (GAC); dels Groupes d'Action Révolutionnaire Internationalistes (GARI), i d'Action Directe. Grups armats que tenien les seves arrels en els moviments anarquistes, en la FAI o en els maquis i dels quals ell se sent "continuador" i "hereu".

La 'justícia' li ha restringit el seu dret a la llibertat d'expressió i no podrà dir que creia que la lluita armada era la manera de lluitar contra el capitalisme

Action Directe va ser l'únic grup de l'Estat francès que va atacar el neoliberalisme incipient dels anys 80 amb les armes i de manera persistent i continuada. Van atemptar contra bancs, contra la borsa, contra entitats i empreses d'Israel, contra multinacionals dels EUA, contra seus de l'FMI i de l'OTAN, contra policia de tota mena, jutjats i mitjans de comunicació oficials. Subversió, sabotatge i clandestinitat eren el pa de cada dia dels membres d'Action Directe.

> L'escriptor que rescata la història tergiversada

Jean-Marc Rouillan, de 59 anys, és un francès molt vinculat a Catalunya i a la revolució espanyola. Va lluitar contra la dictadura franquista, compromès amb la lluita anticapitalista, i va ser un home d'acció, solidari amb les persones preses i oprimides. Va ser un dels pocs que va ser coherent amb el propi compromís de continuar amb la lluita armada, una lluita que duia a la presó i/o a la mort. Però és també un escriptor amb una dotzena d'obres, d'en-

tre les quals podem destacar, traduïdes al castellà: *Odio las mañanas* (editorial Llaüt de Barcelona), sobre les presons franceses; *Paul d'Epinettes* (editorials Llaüt i Pepitas de calabaza), un relat filosòfic sobre el rol destructiu i assassí de les presons.

Els seus dos llibres autobiogràfics publicats per l'editorial Virus: *De memòria I. Los comienzos: otoño 1970 Toulouse* (sobre la seva iniciació a la conscienciació política, les manifestaci-

ons contra el franquisme, la vida en comunitat, els exiliats anarquistes de Tolosa, la contracultura, les primeres expropiacions) i *De memòria II. El duelo de la inocencia: Barcelona, septiembre 1973* (és el relat del comando guerriller del MIL format per Jean-Claude Torres, Salvador Puig Antich i Rouillan, fins a la detenció de Puig). Aquest segon llibre explica la vida del grup guerriller a Barcelona i argumenta la tesi que Puig Antich sí que va matar

un dels policies que el va detenir. *De memòria III, la curta estació dels GARI, Tolosa 1974* sortirà el mes de setembre, editat per Agone, i parlarà dels Grups d'Acció Revolucionaris Internacionalistes i la seva acció més destacada, el segrest del banquer Suárez.

"El feixisme esborra i destrueix la memòria", va dir Jean-Marc Rouillan en una ocasió. I amb els seus llibres, fa un esforç per rescatar la història silenciada i tergiversada.

, roda el món

HONGRIA • LA ULTRADRETA HONGARESA IMPOSA LA DOCTRINA FEIXISTA EN L'ÚLTIMA REFORMA DE LA CONSTITUCIÓ

“Per la corona, l'orgull patriòtic, la cristianitat i la família tradicional”

Àlex Romaguera
Barcelona

Al Fidesz no li ha calgut arribar al consens. Amb la seva majoria absoluta al parlament, el partit del president Viktor Orbán ha tirat endavant una Constitució a imatge i semblança de les seves vel·leïtats ultraconservadores. Gràcies al poder que li confereixen 262 diputades, el 17 d'abril va aprovar una carta magna que enderroca el laïcisme i el matrimoni homosexual per professar, de manera solemne, l'entrega “a la corona, a l'orgull patriòtic, a la cristianitat i a la família tradicional”. Aquests són els aspectes més rellevants d'un nou relat constitucional que ja ha provocat el rebuig d'entitats socials d'arreu del món, per les quals la nova Constitució d'Hongria “consagra la desigualtat i la discriminació per raons d'origen, creença o orientació sexual”.

La població gitana ha esdevingut el boc expiatori per justificar determinades mesures reaccionàries

La reforma de la carta magna, que entrarà en vigor l'1 de gener de 2012, va prosperar amb només una abstenció i 44 vots en contra, entre els quals, el de l'ultradreta Jobbik. Una dissidència que està motivada, segons aquesta formació, per la poca contundència amb què l'articulat defensa la sobirania de l'Estat, tot i que, pel que fa a la resta del text, el partit xenòfob comparteix amb entusiasme la prohibició del matrimoni entre persones del mateix sexe i el bloqueig de les parelles homosexuals i de l'adopció d'infants per part de gais i lesbianes. Cal recordar que, fins que va ser impugnada pel Fidesz, Hongria es regia per una llei d'unions civils que els socialistes i altres formacions progressistes van aprovar amb l'aval del Tribunal Constitucional.

Immoralitat per llei

El vot contrari a la Constitució, doncs, no ha impedit que la ultradreta hi hagi incorporat mesures lesives per les llibertats i els drets de les minories. Tant és així que, entre les seves aportacions, cal

La comunitat gitana és la principal víctima del gir autoritari que impulsa el feixisme hongarès

atribuir l'article pel qual es condemnaran a cadena perpètua les dones que decideixin interrompre l'embaràs de forma voluntària, sobre la màxima que “des de la mateixa concepció, la vida ha de ser protegida com un dret humà fonamental”. Una tesi que confirma el gir autoritari que ha imprès l'executiu d'Orbán els darrers anys. Amb tot, la nova carta magna ha desfermat un rebuig molt important entre l'esquerra i els moviments socials d'Hongria, que han respost al carrer com no havien fet des de la caiguda del règim comunista. Alguns grups l'han titllada de “lliberticida”, mentre d'altres han denunciat la naturalesa “antidemocràtica” d'una norma pensada per sacralitzar la “moral cristiana”. Exactament, el mateix principi que va regir l'aprovació, el 15 de març passat, de la restrictiva llei de mitjans de comunicació, amb la qual el govern de Viktor Orbán obligarà la premsa a passar pel sedàs de la censura.

La llei de mitjans, dictada just quan Hongria ostenta la presidència de la Unió Europea, no ha fet sinó aprofundir la limitació de la llibertat d'expressió al país, en estipular que les professionals periodistes han de revelar les seves fonts per “motius de segure-

tat nacional” i que, a curt termini, les redaccions dels mitjans públics s'hauran de fusionar en una Agència de Premsa Nacional des d'on només es controlarà la pràctica professional, sinó també les informacions oficials.

Les Gardia Magyar són les patrulles paramilitars amb què l'extrema dreta ha oficialitzat la persecució de les minories

Segons Amnistia Internacional i Reporters Sense Fronteres, “la llei mordassa -tal com l'ha titllat l'oposició- vulnera la Carta de Drets Fonamentals de l'ONU perquè restringeix les veus alternatives i divergents” i, alhora, “contradiu els pactes en matèria de llibertat de premsa que Hongria ha contret amb la Unió Europea i altres organismes”. Així s'hi va referir el reconegut intel·lectual Adam Mitchnik, una de les cares públiques de l'oposició, segons el

qual “s'ha posat en perill la llibertat d'informació però, sobretot, la democràcia, ja que no hi ha res tan contraproduent per a un sistema polític com la censura”. Ni això, però, no ha dissuadit el govern de Viktor Orbán d'abanderar una ofensiva legal que, sota la retòrica de la “defensa nacional” i de la lluita contra la crisi i el suposat “perill islàmic”, pretén imposar una “moral pública” ultraconservadora a Hongria.

Jobbik i les forces de xoc

En aquesta involució democràtica, hi té un paper decisiu Jobbik, que, amb el 17% dels vots assolits a les darreres eleccions legislatives de 2010, marca l'agenda política a Hongria. Ho fa al parlament mitjançant proposicions de llei i mesures contra la immigració i la comunitat gitana i, al carrer, atiant el racisme sobre la base de culpabilitzar aquests col·lectius de la crisi en què es troba el país arran del fracàs de les polítiques neoliberals del govern. Cal recordar que Hongria, rescatada per diferents institucions financeres després de combregar amb l'economia de lliure mercat, registra un índex de pobresa superior al 30%, cosa que ha aplanat el terreny perquè Jobbik en tregui rèdits a les urnes.

Entre els col·lectius més castigats per aquesta situació de crisi econòmica, hi destaca especialment el moviment homosexual, la immigració d'origen islàmic i la població gitana, convertida en el boc expiatori del Fidesz per justificar determinades mesures i proclames reaccionàries i directament feixistes.

En dos anys, desenes de gais, lesbianes i membres de la comunitat gitana han patit atacs de les patrulles feixistes

El paroxisme ha arribat amb la creació de les Gardia Magyar. En tan sols dos anys, desenes de gais, lesbianes i membres de la comunitat gitana han estat víctimes d'aquestes patrulles feixistes i altres grups de gent incontrolada, en un context marcat pel silenci d'Orbán, que, amb la reforma constitucional, ha fet d'Hongria el país més retrògrad i immoral de l'est d'Europa.

MÈXIC · LA REPRESSIÓ POLICÍACA AL POBLE D'ATENCO ARRIBA ALS TRIBUNALS DE L'ESTAT ESPANYOL

A Mèxic, impera la injustícia i la impunitat davant el crim de gènere contra 47 dones

César Rojo
Mèxic

Aquestes són algunes de les dades que mostren de quina manera la manca de voluntat dels tribunals de l'Estat espanyol i la injustícia a Mèxic reproduïen la violació dels drets humans, en particular de les dones, en un context de repressió a la protesta i els moviments socials.

Repressió policíaca

El 3 i 4 de maig de 2006, al poble d'Atenco, prop del Districte Federal, el govern mexicà va llançar un operatiu policíac per aturar la protesta social de diverses persones, organitzades majoritàriament al voltant del Frente de Pueblos en Defensa de la Tierra, que donaven suport a un grup de floristes al qual el govern impedia treballar en un mercat municipal.

L'operatiu es va caracteritzar per l'ús de la violència excessiva, els cops i el maltractament. Hi va haver més de 200 persones detingudes, entre les quals hi havia 47 dones, que van denunciar haver estat víctimes de violència sexual, física i psicològica per part dels policies. Amnistia Internacional i Human Rights Watch han considerat el que va passar a Atenco com un cas paradigmàtic de violació dels drets humans per part de l'Estat mexicà.

47 dones, entre les quals s'hi troba Cristina Valls, van denunciar haver patit violència sexual per part de la policia

Dins el grup de dones agredides, hi havia la catalana Cristina Valls. En aquella ocasió, Valls va acudir a Atenco per solidaritat i simpatia amb els camperols d'aquesta comunitat, un poble de Mèxic simbòlic i exemplar en la defensa de la terra des de l'any 2002, quan va evitar que el govern expropiés les seves terres per construir-hi un aeroport. Avui, cinc anys després, no s'ha castigat els policies ni cap autoritat governamental que va autoritzar l'operatiu policíac a Atenco. Gràcies a les mobilitzacions i la resistència social, diversos camperols i camperoles que havien estat capturades injustament van ser alliberades el juliol de 2010, però, per a totes les dones que van ser agredides el 3 i 4 de maig de

Ciutat de Mèxic acull una protesta per exigir justícia per a les dones torturades els dies 3 i 4 de maig de 2006 a Atenco

2006, la justícia encara segueix pendent.

El cas d'Atenco als tribunals espanyols

A l'Estat espanyol, el 25 de gener de 2008, l'organització internacional de drets humans Women's Link Worldwide va interposar una querrel·la davant l'Audiència Nacional, a nom de Cristina Valls, per denunciar les agressions, la tortura i la violació dels drets de la seva representada per part de les autoritats mexicanes. La denúncia, que va ser exposada basant-se en el principi de justícia universal per denunciar un crim de gènere, la violació com a tortura, és significativa per diversos motius. La legislació espanyola (Llei Orgànica del Poder Judicial de 1985, article 23.4) contempla el principi de jurisdicció universal i declara competents els tribunals espanyols per investigar i jutjar delictes, com la tortura, que s'hagin de perseguir en virtut de la signatura de tractats i convenis internacionals. En aquest sentit, l'Estat espanyol és signatari de la Convenció Contra la Tortura (1984), que va ratificar el 1987.

L'Audiència Nacional va exercir el principi de jurisdicció universal adequat quan l'exjutge Baltasar Garzón va emetre una ordre internacional d'arrest contra l'edictador xilè Augusto Pinochet, per la tortura i la mort de persones de l'Estat espanyol durant el seu mandat. D'aquesta manera, el principi de justícia universal va començar a cobrar gran rellevància en la jurisdicció de l'Estat espanyol. En aquest marc, és on té efecte la querrel·la que va interposar Women's Link Worldwide a l'Audiència Nacional, tribunal competent, en pri-

mera instància, per investigar els casos de crims amb caràcter internacional. Investigar i jutjar la denúncia de Cristina Valls és transcendent no només per defensar els seus drets, sinó també perquè és el primer cas de crim de gènere, amb base en el principi de jurisdicció universal, que es presenta a l'Audiència Nacional, és a dir, constitueix una oportunitat de lluitar contra els crims de gènere i la violació com a tortura des dels tribunals de l'Estat espanyol en l'àmbit de la jurisprudència internacional.

Gent d'Atenco i altres grups es manifesten a Ciutat de Mèxic

No obstant això, l'Audiència Nacional va rebutjar la querrel·la presentada per Women's Link Worldwide, amb l'argument que les autoritats mexicanes ja estaven investigant el cas. Però a Mèxic, tal com assenyala el Centre de Drets Humans Miguel Agustín Pro Juárez (Prodh), entre altres organismes, "no s'ha investigat ni jutjat cap autoritat i el que impera és la injustícia i la impunitat".

Davant d'això, el març de 2009, Women's Link Worldwide va interposar un recurs d'empària davant el Tribunal Constitucional basant-se en el principi de concurrència, que, en el marc de la jurisdicció universal, preveu la facultat que poden tenir dos o més jurisdiccions per investigar un crim de caràcter internacional, com a mesura de cooperació judicial per jutjar les persones responsables i evitar la

impunitat. És a dir, si les autoritats mexicanes estiguessin investigant (cosa que no fan), els tribunals de l'Estat espanyol també podrien fer-ho, d'acord amb el principi de concurrència.

No obstant això, el desembre de 2010 el Tribunal Constitucional no va admetre el recurs d'empària i va considerar, sense més, que el recurs no tenia transcendència constitucional. D'aquesta manera, la manca de voluntat dels tribunals espanyols per aplicar la llei en el marc de la jurisdicció universal dona lloc, per una banda, a la reproducció de la injustícia contra una ciutadana de la jurisdicció espanyola i, pel altre, a la complicitat amb la impunitat que predomina als tribunals mexicanes, que no investiguen ni jutgen les autoritats ni els policies que van agredir i torturar les dones a Atenco el maig de 2006.

El 3 de maig de 2011, gent d'Atenco i altres organitzacions socials i defensores dels drets humans es van manifestar a Ciutat de Mèxic, davant l'edifici de la Procuradoria General de la República (PGR), per recordar el cinquè aniversari de la incursió policíaca a Atenco, però, sobretot, per exigir justícia per a les dones que van ser torturades i agredides. Actualment, el Centre Prodh i el Centre per la Justícia i el Dret Internacional (CEJIL) estan a l'espera que el president de Mèxic, Felipe Calderón, doni resposta a la petició de la Comissió Interamericana de Drets Humans (CIDH) perquè iniciï immediatament les mesures que permetin una investigació exhaustiva de les denúncies de violència sexual ocorregudes a Atenco, presentades davant la CIDH des del mes d'abril de 2008.

La policia de Berlín manté en secret una manifestació neonazi

Roger Suso
Berlín

Prop de 150 neonazis van intentar manifestar-se el 14 de maig al barri de Kreuzberg de Berlín, un districte que és punt de trobada de la multiculturalitat i els estils de vida alternatius i base dels moviments socials i de l'antifeixisme (DIRECTA 227), sota el lema *Alemanya pels alemanys, fora estrangers*. La marxa es va fer oficial el 13 de maig a la nit. La policia va mantenir-la en secret fins hores abans que comencés. Tampoc no va informar-ne les autoritats del districte. La marxa va ser organitzada pel membre del neonazi Partit Nacional Demòcrata d'Alemanya (NPD), Sebastian Schmidtke, i la major part de participants eren de l'anomenada Autonome Nationalisten, una facció que copia l'estètica del bloc negre, usurpa les imatges del Che Guevara i el mocaador palestí i segueix els postulats de l'estrasserisme.

Més de 30 persones, la majoria novingudes, resulten ferides per culpa dels atacs dels nazis, que portaven barres d'acer

Tot i l'espontaneïtat i l'escàndol que suposava la situació, fins a 800 persones es van reunir al punt de partida de la marxa per protestar i intentar bloquejar-la. Primer, la policia va dispersar les contramanifestants per permetre la desfilar. Tanmateix, l'èxit de les assegudes, les barricades humanes i les accions directes van aturar la marxa racista. De sobte, els neonazis van entrar a l'estació de metro de Mehringdamm i van atacar diverses transeünts brutalment amb barres d'acer. Més de 30 persones, la majoria d'origen immigrant, van resultar ferides, algunes greument. La policia estava desbordada i no aconseguia aturar la cacera feixista. Només les contramanifestants li plantaven cara. El grau de violència va augmentar fins que es va desencadenar una autèntica batalla campal a tres bandes, però, gràcies a l'autoorganització del moviment antifeixista, es va poder evitar un mal major. Al cap d'unes hores, els cossos antidisturbis van aconseguir envoltar els grups neonazis, que van haver de fugir escortats fins als afores de Berlín. Només han estat detinguts tres neonazis.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Més cançons contra l'apartheid

Els músics que van participar a les brigades solidàries amb Palestina els anys 2009 i 2010 publiquen un disc amb temes inèdits

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

La solidaritat s'expressa de moltes maneres i molt variades i la música ha estat, des de sempre, una de les més habituals. Els anys 2009 i 2010, sis grups i artistes catalans (Obrint Pas, Cesk Freixas, Pau Alabajos, At Versaris, Guillamino i La Gossa Sorda) i un cantautor palestí català, Nabil Mansour, van participar en dues brigades solidàries que van visitar els territoris ocupats de Cisjordània per iniciativa de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina. D'aquella experiència, en va néixer, primer, un documental, *Més enllà del mur. Cançons contra l'apartheid*, distribuït per la revista *Enderrock* el juliol de 2010. Ara n'ha sorgit un nou fruit: un disc titulat *Més enllà del mur. Cançons contra l'apartheid II*, on es recullen dotze temes inèdits dels artistes que van participar de l'experiència, gravats, en alguns casos, amb la col·laboració de músics palestins i durant l'estada a la ciutat de Nablus.

No és la primera vegada que el moviment català de solidaritat amb Palestina busca la complicitat de músics i cantants per difondre la seva proposta. Les arrels podem trobar-les en el disc de recopilació *Per Palestina*, publicat l'any 2003 pel segell Propaganda pel Fet! Des de llavors, la complicitat dels músics del país amb la causa del poble palestí ha estat una constant. Maria Freixas, de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina, explica: "Després de fer el documental, volíem donar continuïtat a la iniciativa. La idea de gravar un CD estava present fins i tot abans que els músics viatgessin amb la segona brigada. Es tractava que fessin una cançó a partir de les seves experiències al país".

Inèdits i versions noves

Així, hi podem trobar cançons inèdites, com les diferents aportacions d'At Versaris, La Gossa Sorda i Guillamino. En d'altres casos, les cançons van néixer

Els membres de la Brigada de Músics de l'any 2009 interpreten una cançó

> 'Més enllà del mur. Cançons contra l'apartheid II'

La Gossa Sorda: "Cant de batre". At Versaris amb Khaled, Turkey, Raminazzal i Wisam G.J.: "Brindem per guanyar". Pau Alabajos: "1.000 pedres". La Gossa Sorda amb Ashraf Ayoub: "A l'altra banda del mar". Obrint Pas: "Murals" (versió Brigadistes). At Versaris: "Empassar saliva". Guillamino i Alaareeda: "Ball d'Hebrón". La Gossa Sorda i At Versaris, amb Jana Mubas-

lat, Muna Abdulhaq i Habib Al-Deek: "Ahrubu" ("M'escape"). Cesk Freixas: "Codi 777". La Gossa Sorda: "Falsos i absurds" (Guillamino Kanafe Mix). Obrint Pas: "Lluna de plata" (dub).

CONCERT: Obrint Pas, Cesk Freixas, Guillamino, Pau Alabajos, La Gossa Sorda, At Versaris i Nabil Mansour

Dissabte 4 de juny, 17h.

Pavelló de Can Vinader (Castelldefels).

Venta anticipada

(fins el 3 de juny): 10 euros

A taquilla: 14 euros.

Amb el CD: 13/17 euros.

Venda d'entrades:

Casa Palestina, Mai Morirem,

La Ciutat Invisible, Terra

d'Escudella, Partisano i Kasal

de Joves de Castelldefels.

arran de l'experiència amb la brigada, però ja han estat inclosos als treballs publicats en solitari pels artistes des que van tornar de Palestina, com amb la cançó "Mil pedres" de Pau Alabajos o el tema "Murals" d'Obrint Pas. Algunes d'aquestes cançons, a més, són reinterpretacions o noves versions dels originals. El resultat és un treball que, a nivell musical, és extremadament eclèctic -de la cançó d'autor al hip-hop, passant pel rock,

la fusió o la música electrònica-, però que, a nivell conceptual, té l'element d'unitat d'haver estat compost amb Palestina com a teló de fons.

A l'interior del llibret, no s'hi han inclòs les lletres de les cançons, sinó que els artistes hi han expressat les seves impressions arran del treball amb la brigada. Els músics de La Gossa Sorda expliquen que el viatge a Palestina els va suposar "un autèntic gir i una injecció de

realitat que ens situa al costat dels més dèbils". At Versaris, que col·laboren amb diversos MC palestins en les seves cançons, reflexionen sobre la cultura hip-hop, que, segons diuen, "s'ha estès arreu del planeta a cop d'MTV, però la joventut palestina ha recuperat el millor del Bronx dels 80 i aquests temes en són una demostració". Guillamino, que ha escrit una cançó titulada "Ball d'Hebrón", ha volgut fer un homenatge "a la ciutat d'Hebrón,

punt calent de Cisjordània i focus de resistència emblemàtic de la causa palestina, tot comparant-la amb Barcelona i el seu barri homònim".

4 de juny, concert de presentació

El disc *Més enllà del mur II* no es vendrà a les botigues, només es podrà adquirir comprant una entrada per al concert que organitza la Xarxa d'Enllaç amb Palestina el 4 de juny al pavelló Can Vinader de Castelldefels. Un recital on actuaran tots els músics que participen al CD i que té com a objectiu servir de presentació per al disc i que, d'alguna manera, posarà el colofó a dos anys intensos de treball de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina en l'àmbit musical. L'entrada valdrà deu euros anticipada i catorze a taquilla i, afegint-hi només tres euros, la compradora també podrà adquirir el disc. El recital obrirà portes a les 5 de la tarda i s'allargarà fins a la matinada. Totes les bandes hi actuaran amb la seva formació completa.

La Xarxa es mostra especialment satisfeta amb el ressò obtingut per la iniciativa, bastant pionera en el seu àmbit: si bé s'han editat multitud de discos solidaris amb Palestina, és un dels primers cops que, des del propi moviment de solidaritat, es treballa per teixir ponts entre músics palestins i d'altres parts del món. Maria Freixas explica que, tot i que no descarten repetir l'experiència altres anys, aquest 2011 "no hi haurà una nova brigada de músics". "Realment, és un cost molt important a nivell humà i econòmic, tot i que els resultats creiem que són molt positius", afirma. Freixas també destaca la capacitat de la música per difondre la causa palestina: "La gent que hi està més implicada potser s'assabenta de la realitat dels territoris ocupats a través d'una xerrada o contrastant les informacions que apareixen als mitjans, però per molta altra gent, el primer contacte que tenen amb el tema és a través de la música i dels grups que més admiren".

CAMpanyES

Bromera artesanal

El Casal La Mola acollirà la I Fira de Cervesa Artesana de Molins, amb la participació de setze col·lectius

XAVI MARTÍ

La infusió és el primer pas per fer cervesa

L'Associació Zulogaarden Cervesers Artesanals ha organitzat la primera mostra de cervesa elaborada amb mètodes i tècniques artesanals de Molins de Rei. La fira es podrà visitar el 21 de maig al Casal Autogestionat de Joves La Mola i comptarà amb la participació de col·lectius cervesers i casolans d'arreu de Catalunya i també d'Andorra.

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Les multinacionals i les grans companyies que es dediquen a fabricar cervesa organitzen fires i mostres que tenen una finalitat purament comercial i que només busquen un objectiu: vendre més ampolles, llauanes o barrils. Amb aquestes accions de màrqueting, les grans firmes acostumades a patrocinar esdeveniments esportius i musicals importants i a publicar anuncis de pàgina sencera als diaris i anuncis de fins a tres minuts a la televisió -no persegueixen que la gent conegui com es fabrica la cervesa i quins són els seus ingredients. La fira que ha perfilat l'Associació Zulogaarden de Molins de Rei s'allunya de la filosofia basada en el compte de resultats i pretén convertir-se en una plataforma per mostrar i explicar a la gent com s'elabora i quin gust té la cervesa que es fa a casa de forma artesanal i amb l'impuls d'una sola motivació: la passió per aquest líquid que es va començar a elaborar, com a mínim, l'any 6.000 abans de la nostra era. Àngel Tarríño i Francisco Ortuño afirmen: "És la primera fira que fem i no tenim suport institucional de cap mena, tot i que l'hem demanat a l'Ajuntament de Molins. Els cervesers no hauran de pagar res per venir, l'entrada és lliure i només es pagaran les consumicions, que tindran preus populars, entre 1,5 i dos euros; es tracta d'un preu que està molt bé, perquè és cervesa de veritat". La Mola farà menjar i pintxos i un col·lectiu de Molins que es diu Metal Defenders cuinarà

entrepans calents, patates, tapes i vendrà begudes no alcohòliques.

De Sumer al segle XXI
La primera mostra de cervesa artesana comptarà amb la partici-

XAVI MARTÍ

El llúpul transmet el gust amarg a la cervesa

pació de setze col·lectius d'arreu que han decidit elaborar la beguda alcohòlica més antiga de la història sense un afany lucratiu i en petites fàbriques instal·lades a casa d'algú o a locals autogestionats. Es tracta de persones que utilitzen mètodes similars als que ja van patentar -fa més de vuit mil·lennis- civilitzacions com la sumèria, l'egípcia, la mesopotàmica o la ibera.

A Molins, hi seran presents Zionita (Vila de Gràcia), Wabi (Vilanova i la Geltrú), Beee (Molins de Rei), Reptilian (El Vendrell), Popaire (Blanes), Bleder (Rubí), Maquis (Barcelona), Glops (l'Hospitalet de Llobregat), La Font del Diable (Vilanova i la Geltrú), Zulogaarden (Molins de Rei), Cerveses o8 (Barcelona), Alpha (Andorra), Cerveses Moon (Llitàch d'Amunt), Almogàvers

I Fira de Cervesa Artesana de Molins de Rei

21 de maig, de 10 a 24h.
Casal de Joves Autogestionat
La Mola, carrer Canal de la Infanta s/n.

(Barcelona), Auskeskens (Olost) i La Vella Caravana (Menàrguens).

“La gent que fa cervesa artesanal a Catalunya és pionera a l'Estat espanyol”

XAVI MARTÍ

Zulogaarden ha creat zulogaarden.blogspot.com per divulgar quines són les seves creacions i "altres aspectes relacionats amb el món de la producció artesana des de la perspectiva del nanocerveser principiant". El bloc serveix per conèixer els experiments que han fet i vol ser una eina didàctica destinada a les persones que es volen introduir en aquest món. Àngel Tarríño i Francisco Ortuño diuen: "No ens volem folrar, el nostre esperit és fer difusió de la cultura cervesera".

... a Catalunya, hi ha molta gent fent cervesa, és una cervesa bona i som els pioners de l'Estat espanyol en aquest tema. Es comencen a veure cerveses artesanals als supermercats, però cal que la gent

parli directament amb el *tio* que l'està fent i no amb una cadena que la distribueix. Cal que la gent s'acosti, que les provi i les compari. **Per què vas començar a fer cervesa artesana?**

La cervesa ens agrada molt i feiem viatges cervesers per trobar noves marques. Al pis, ens sobrava una habitació i llavors vam comprar un *kit* per Internet i en vam aprendre. La gent ens va començar a demanar més i més cervesa i vam decidir llogar aquest local. Quan hem de fer molta cervesa, lloquem fàbriques de gent que produeix 500 o 1.000 litres. Al nostre local, provem noves receptes i, quan en tenim una de consolidada, la traslladem i la fem a la fàbrica que lloquem. Al nostre local, hi fem 75 litres -que només és una olla- i 150 si fem servir dues olles.

Què diu la llei?

Només és un tema burocràtic... has de pagar impostos, registrar-te a sanitat, etc. No està prohibit fer cervesa ni fermentar, està prohibit destil·lar. Fermentar és una cosa natural, no estàs generant alcohols superiors ni estàs fent una cosa que et deixa cec o que et menja el cervell... no és absent ni *orujo*.

Quin és el procediment per fer cervesa?

La cervesa és una infusió. A l'olla, hi posem aigua de garrafa i malta i, per mitjà de la infusió, extraïem els

midons fermentables. Un cop fet això, ho posem tot en una olla de cocció, on s'acaba de depurar la cervesa, s'eliminen impureses i s'afegeix el llúpul, que és l'ingredient que li dona el típic gust amarg. El llúpul ha de bullir durant més de 45 minuts perquè transmeti el gust i, al final, el que s'aconsegueix és un licor dolç amb un contrapunt amarg, el most. El most es posa al fermentador i s'hi afegeix llevat, que transformarà els midons fermentables en alcohol i gas. Després d'una setmana, el líquid es posa dins del fermentador secundari, que en el nostre cas són garrafes. Cal que el líquid reposi una setmana més perquè s'acabi de clarificar i fermentar i, finalment, es posa dins les ampolles. Un cop dins l'ampolla, la cervesa ha de reposar (com a mínim) durant un mes amb poca llum perquè acabi de madurar. El primer dia, el procés s'allarga vuit o deu hores. Quan es posa al fermentador, durant el segon dia, arribem a la dues hores. I, quan s'ha d'embotellar, depèn del nombre de litres; nosaltres embotellem 200 litres en quatre o cinc hores. El procés total són tres dies.

, expressions

CAMpanyES

Col·lectius de Lleida defensen el Museu d'Art Jaume Morera

Un manifest signat per diverses entitats demana un debat públic sobre el futur de l'espai i critica la falta de sensibilitat vers el patrimoni de l'Ajuntament

ROSA PACH CULLERÉ

Seu actual del museu, a l'edifici Casino Principal

Rosa Pach Culleré
expressions@setmanaridirecta.info

Una vintena d'entitats lleidatanes van presentar un manifest, el 5 de maig, en defensa del Museu d'Art Jaume Morera, un fons museístic públic de titularitat municipal sense seu pròpia des de la seva creació. Malgrat el compromís assolit al Pla de Museus de la ciutat de Lleida de l'any 1996, que garantia l'emplaçament definitiu del museu, l'alcalde Àngel Ros (PSC), a finals de l'any passat, va anunciar l'ajornament *sine die* de la construcció de les instal·lacions.

El manifest, signat per entitats que representen part de la societat civil lleidatana, reclama la creació d'un espai de reflexió sobre el futur del Museu d'Art Jaume Morera, alhora que estableix sinèrgies entre els agents socials. Demana a la classe política lleidatana el compromís de "plantejar propostes de futur" i d'acabar amb "la situació de permanent provisionalitat tot fent

realitat la nova seu del museu".

Una darrere l'altra, l'Ajuntament de Lleida ha deixat passar les oportunitats per crear un espai definitiu dedicat al fons museístic del Jaume Morera. L'any 2007, es va aconseguir una subvenció d'un milió d'euros del Ministeri de Cultura, que el 2009 l'Ajuntament de Lleida havia de retornar a causa de l'incompliment dels compromisos d'iniciar les obres de construcció de la nova seu. Dos anys enrere, la Generalitat va notificar a l'Ajuntament la voluntat de signar un conveni per aportar tres milions d'euros a la construcció del Museu d'Art Contemporani de Lleida, sempre que el consistori complís l'exigència d'assumir "la seva part del pressupost". L'Ajuntament no va arribar a signar aquest conveni i, a finals de 2010, sense comunicar-ho prèviament al personal del Museu, l'alcalde de Lleida va anunciar l'aturada dels projectes de construcció. Així es tanca un període d'abandonament dels compromisos amb un projecte públic dedicat a l'art contempora-

ni de Lleida, a fi de donar prioritat a les inversions privades dels darrers i futurs equipaments de la ciutat, la majoria d'ells també de gestió privada.

El fons del Museu d'Art Jaume Morera allotja, des de l'any 1914, una col·lecció d'art modern i contemporani molt extensa, on trobem contextualitzades les aportacions dels artistes lleidatans. Després de passar per dos equipaments municipals, l'any 1975, el Museu es va instal·lar provisionalment a l'emblemàtic edifici del Roser. Posteriorment, el Pla de Museus de Lleida de 1996 pretenia impulsar la creació d'un Museu d'Art Contemporani de Lleida en un espai annex al Centre d'Art La Panera, que havia de reunir el fons del Jaume Morera i altres col·leccions d'art contemporani de la ciutat. Tanmateix, l'any 2007, amb la polèmica decisió de La Paeria d'iniciar la conversió de l'edifici del Roser en Parador Nacional, el Jaume Morera es va traslladar de nou a l'edifici del Casino Principal, lloc on es troba ubicat actualment.

CAMpanyES

El futur pinta negre per l'Escola d'Arts i Oficis de Barcelona

L'alumnat es manifesta per evitar que mori l'oferta no reglada davant els ensenyaments encaminats únicament al món professional

ALBERT GARCIA

Protesta a la plaça de Sant Jaume contra les retallades a l'Escola d'Arts i Oficis

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

La formació no reglada que ofereix l'Escola d'Arts i Oficis de la ciutat de Barcelona des de l'any 1915 cada cop es troba més en perill. Actualment, l'escola acull un total de 700 alumnes que es divideixen en arts del llibre (enquadernació i gravat), joieria, ceràmica, escultura, vidre, dibuix i pintura i multimèdia. Aquests ensenyaments apareixen com a "no reglats" i, per tant, l'alumnat no obté un títol oficial quan finalitza els seus estudis, cosa que no suposa que el nivell que s'imposa a l'alumnat sigui inferior. Així mateix, la seva manera d'avaluació i el pas al següent curs continua essent molt estricte i s'ha de demostrar amb la pròpia vàlua, com a qualsevol escola reglada. Podríem dir que la gran diferència rau en la motivació de les persones que hi van, ja que, en aquest cas, totes les alumnes van a l'escola pel fet d'adquirir coneixements i aprendre perquè sí. Però sembla que aquesta filosofia, que hauria

de ser la gran base de l'ensenyament, no acaba d'interessar al Consorci d'Educació de Barcelona (integrat per la Generalitat i l'Ajuntament), que rebrà el traspàs de la gestió a partir del curs 2011-2012 de mans de l'actual gestor, la Diputació de Barcelona. Aquest traspàs de competències es notarà el proper curs amb 2.000 metres quadrats menys per monogràfics i la reducció de la plantilla de 26 professors a onze (la major part passaran a estudis reglats de batxillerat artístic o a cicles formatius), una retallada considerable de les places ofertes. Per aquests motius, el dijous 5 de maig, un total de 100 alumnes es van concentrar a la plaça Sant Jaume. Les participants duïen peces artístiques elaborades per elles mateixes a l'escola i pancartes amb els lemes com "Arts i Oficis Barcelona 96 anys de formació continuada", "Arts i Oficis, la Diputació ens fa fora, el Consorci ens ignora", "Salvem Arts i Oficis", "Volem seguir pintant" o "L'art ens fa millors, salvem les belles arts".

Kasba music
ON LA MÚSICA S'ALLUNYA DELS DINERS
WWW.KASBAMUSIC.COM
BURITACA BARAWANIE

MÚSICA

Banda sonora de la dignitat d'un territori

La PDE publica un llibre-disc amb cançons de disset artistes i grups que mostren la seua visió sobre el riu Ebre i la lluita per l'aigua i per la terra

ARXIU MANEL ZAERA

Les mobilitzacions han estat una constant durant la trajectòria de lluita de la PDE

Oriol Fuster i Cabrera
expressions@setmanaridirecta.info

Es fa realment complicat intentar definir la Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE) en un nombre determinat de caràcters. Parlar de la PDE és parlar de moltes persones, experiències i valors. És parlar de compromís, constància, coherència i honestetat i es tracta, sobretot, de parlar de la filla predilecta d'un territori que no és que l'hage vist néixer, sinó que l'ha fet néixer. És citar aquell vell lema de l'EZLN, *la dignitat rebel*, i representar-lo a milers de quilòmetres de la seua selva Lacandona natal. És, en definitiva, moltes coses difícils de definir; totes elles, però, clau en la consolidació del que avui dia podem anomenar "identitat ebrenc".

Una identitat, l'ebrencia, nascuda a partir de la combinació de molts factors i diversos. Podem pensar que l'origen d'esta identificació són, precisament, les mobilitzacions contra el Pla Hidrològic Nacional (PHN): no és ben bé així. La importància històrica del carlisme, el centralisme de la metròpoli barcelonina, una societat fortament ruralitzada o la fallàcia de la frontera del Sènia i la conseqüent estreta relació amb el País Valencià serien, entre molts altres factors, alguns dels elements històrics que han anat configurant una identitat pròpia. Una identitat que -ara sí- s'ha assentat i assumit totalment a

partir de la defensa del riu i de tots els elements que han format part de l'imaginari popular que ha generat esta lluita.

Els deu anys de PDE -que no corresponen a deu anys de moviment contra els transvasaments, ja que els seus inicis es remunten als anys 50- no es poden entendre sense moltes petites coses que han fet que cadascuna de les mobilitzacions fos un èxit i una experiència inoblidable. I un bon exemple d'estes petites coses és la música i les cançons.

Si preguntéssim a jòvens ebrencs nascuts entre els 80 i els 90 sobre quines imatges i records tenen d'estes mobilitzacions, probablement, obtindríem tota mena de resultats. Un de comú, però, seria la música. Segur. Les bandes de música i xaranges acompanyant les manifestacions, els Quicos amb la jota i el guitarró, Pepet i Marieta escalant bastides per cantar amb un megàfon, les colles de dolçaines i gralles... Una sèrie d'elements molt coherents amb l'esperit familiar i -sobretot- popular de les mobilitzacions i del moviment social.

I així, a deu anys vista de l'acte fundacional a l'Auditori Felip Pedrell, la PDE publica este llibre-disc amb un triple objectiu. D'una banda, homenatjar els artistes -de Catalunya, de la Franja de Ponent, del País Valencià i de l'Aragó- que han dedicat part de la seua obra a la defensa de l'aigua i de la terra; de l'altra, fer un exercici de memòria històrica i comprovar que la

10 anys de lluites i cançons per l'aigua i per la terra

Edició: Plataforma en Defensa de l'Ebre.
Producció: Propaganda pel Fet!
Any publicació: 2011.
Pàgines: 48.
Preu: 10 euros.
www.ebre.net.

lluita per una gestió racional dels recursos hídrics fa més de mig segle que existix i que l'Ebre ha patit agressions per part de tots els governs, *d'esqueres* i de dretes; i finalment, deixar clar que la lluita continua ben viva, que la situació actual és igual o més crítica que en els temps del famós PHN d'Aznar i que cal no abaixar la guàrdia i mobilitzar-se davant els transvasaments encoberts actuals o l'insuficient Pla de Conca de l'Ebre.

ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

Els Treballadors de la nit i 'Jacob'

Roger Costa Puyal

Marius Alexander Jacob va néixer el 1879 a Marsella. Era l'època de la industrialització i els antics tallers d'oficis artesans eren desplaçats per la fàbrica. Jacob va preferir rebel·lar-se o morir abans que prostituir-se a la fàbrica. La CGT acabaria aglutinant tot el proletariat francès sota la bandera del sindicalisme revolucionari. Però Jacob havia quedat impressionat per un article de Paraf-Javal a la revista *Libertaire*, on deia que el sindicalisme seria inútil si fracassava i perpetuador del sistema si triomfava, mentre la seva funció fos fer menys intolerable l'explotació. També era l'època de la ferotge repressió posterior a la Comuna de París. Jacob va pensar que la idea anarquista era tan clara que només feia falta difondre-la per fer-la realitat i que el problema de la difusió eren els mitjans econòmics. Aleshores, va decidir dedicar-se a prendre a la gent rica per donar-ho als mitjans de difusió llibertaris.

El 13 de març de 1899 es va disfressar de policia, va detenir un usurer, li va decomissar totes les joies, el va portar a la comissaria, el va deixar allà assegut en un banc -emmanillat- i va desaparèixer. Quan un policia de veritat va trobar l'usurer, el va portar als calabossos, fins que algú es va adonar de l'error. Però els 400.000 francs en joies no van aparèixer. Aquest primer cop de Jacob va marcar el seu estil: elegant, sense violència i amb un refinat sentit de l'humor. Jacob va inventar el robotori a escala industrial, dirigit amb mètode científic i com a tàctica revolucionària estudiada. Primer, va llogar una ferreteria, des d'on va tenir accés a totes les marques i models de caixes fortes, per estudiar-les amb tranquil·litat. Això també li va servir per obtenir, perfeccionar i crear les millors eines per obrir caixes fortes i tota mena de panys. Després es va fer amb un extens fons d'armari que li permetia disfressar-se per a cada ocasió i va aprendre a falsificar documents d'identitat per poder-se moure sense problemes. Finalment, va formar un exèrcit de lladres, als quals va ensenyar els seus coneixements. La banda es va dir Treballadors

de la nit, va arribar a tenir més de 40 membres i es va estendre per tota Europa. Les directrius eren senzilles: robar només a les persones riques i no usar la violència si no era estrictament necessari per salvar la vida. Els lladres es dividien en grups de tres, feien petites gires per diferents llocs i cada grup tenia una mitjana de dos robotoris per setmana, que, en el període àlgid de la banda, van arribar a ser de vint. Només paraven per repartir els botins entre publicacions o militants llibertaris i per preparar futures campanyes o estudiar noves tècniques. Durant tres anys, van fer més de 1.000 robotoris. Un altre invent de Jacob va ser fer-se amb una foneria d'or per convertir l'or robat en lingots, que venia als banquers per poder tornar a robar-lo. El 1903, Jacob va ser detingut, però la banda va continuar funcionant durant un temps. Al judici, celebrat el 1905 a Amiens i seguit arreu del món, Jacob va fer gala del seu humor i es va autoinculpar de tots els robotoris. Va ser deportat a les Illes del Diable, a la Guyana francesa, on va viure horrors que després va comparar amb els d'Auschwitz. L'any 1928, quan la pressió internacional va fer tancar els presidis francesos d'ultramar, Jacob va tornar a Marsella i va viure tranquil els últims anys. Va fer un petit robotori per demostrar-se a si mateix que encara estava en forma, va visitar l'Estat espanyol el juliol de 1936, va refugiar molts maquis durant la resistència francesa, va fer l'amor per darrer cop i va morir l'any 1954. Diuen que Maurice Leblanc es va inspirar en ell per al seu Arsenio Lupin.

+INFO: Jacob. *Recuerdos de un rebelde*. B. Thomas. Txalaparta.

, agenda directa

BADALONA

Dijous 19 de maig
Acte final de la campanya d'Unitat contra el feixisme i el racisme davant les eleccions municipals
 19:30h Local de l'AVV La Pau
 Plaça Illa dels Músics, s/n (Cantonada C. Mozart i C. Liszt)
 Debat sobre l'amenaça de les candidatures feixistes en aquests comicis amb el testimoni d'una de les persones que va experimentar les agressions físiques patides pel veïnat de Vilanova i la Geltrú el dissabte passat, quan el cap de llista de Plataforma per Catalunya va agredir una menor amb una barra de ferro. També es comptarà amb la participació d'un metge, per contestar les mentides del PP respecte a la immigració i la salut. Fins ara, han estat confirmades les ponències de Julio Molina (AVV La Pau), Cristóbal Laso (FAGIC), Jose Peñín (SOS Racisme Catalunya), Oriol Ros (metge i investigador clínic), Carla Vall Duran (testimoni de l'agressió per part de militants de PxC a Vilanova i la Geltrú) i David Karvala (UCFR) i es preveu la participació de més ponents de Badalona, que es confirmaran molt aviat.
 Organitza: Unitat contra el feixisme i el racisme
 Més informació: <http://unitatcontrael-feixisme.org>

BARCELONA

Dijous 19 de maig
Xerrada 'Apostem per l'agroecologia'
 19h Casal Independentista de Sants - Jaume Compte
 C. Muntadas, 24.
 Hi intervindran Joan Casals, que treballa amb varietats tradicionals, i Maria Giner, creadora i membre del projecte Kosturika i la Xarxeta de pagesos agroecològics de Catalunya. Aquest dijous és la darrera sessió de les jornades agroecològiques *El gran negoci de la producció d'aliments*
 Organitza: Casal Independentista de Sants - Jaume Compte
 Més informació: www.cis-jaume.com
 te.cat

Tret de sortida a la temporada de festes majors alternatives

SANT BOI DE LLOBREGAT,
 Del 19 al 22 de maig

Vuitena Festa Major Alternativa de Sant Boi de Llobregat 'Sense pasta; sense complexes'.

Tornen les barres muntades a ple sol, amb clares i xampús beguts amb set, les companyes suades, les presses per anar a buscar canvi, el gel i les llaunes, els barrils i els sortidors espatllats que cal canviar. Tornen les lones capaces -esperem!- de suportar xàfec de primavera, els tolls on es mullaran els punks del poble del costat, els grups de música que vénen per poc més que el sopar i unes birres, les pancartes que cal que es vegin bé i els del so, que sempre vénen puntuals. La primavera és, en el si dels moviments socials, sinònim de festes majors alternatives, com per exemple la de Sant Boi de Llobregat.

Dijous 19 de maig: 20h Inici de festa amb Batukats de l'Ala. 21h Pregó a càrrec dels Desvariaciones. 22h Actuacions als Jardins de l'Ateneu: 22:15h Gaëtan Casteels Trio (Jazz). 23:20h La Maldita Música Y la Puta Poesía (Música i Poesia). **Divendres 20 de maig:** 17:30h Torneig futbol 3x3 (terrasseta de l'Ateneu). 18h Animació infantil amb Baliga Balaga (terrasseta de l'Ateneu). 19h Torneig de futbolí (terrasseta de l'Ateneu). 21h Sopar popular a càrrec de Socarrat (terrasseta de l'Ateneu). 23h Concerts als Jardins de l'Ateneu: 23:30h Riu (Música popular del Paísos Catalans). 00:50h Jolly Roger (Rock). 02:10h Mel (Pop-Rock). 03:30h Stunned Crew (Stoner Rock). **Dissabte 21 de maig:** 11h Activitats infantils al parc de la Muntanyeta. 12:30h Vermut + Xerrada Debat (terrasseta de l'Ateneu). 19:30h Correbars amb Brincadeira. 23:30h Concerts als Jardins de l'Ateneu. 00h Don Vito y los Corleolè (Rumba). 01:15h Sweet & Dandy (Rock teatre). 02:25h Hard Life (Heavy Metal). 03:45h Casey Jones (Versions de Rock). **Diumenge 22 de maig:** 17h Mercat d'Interncanvi (terrasseta de l'Ateneu). 19h Cercavila amb Diables de Casablanca. 20:30h Cabaret Carnival (Jardins de l'Ateneu Santboià).

Organitza: Comissió de Festa Major Alternativa.
 Tots els actes a l'Ateneu Santboià. Avinguda Maria Girona, 2.
 Més informació: <http://www.festamajoralternativa.com>

Dijous 19 de maig
Duo Flamenco
 20:30h El Brot.
 Gran Via de les Corts Catalanes, 837.
 El compositor i guitarrista Oscar Barrio i la cantaora Saray Adan ens ofereixen un

espectacle proper i íntim ple d'un flamenc senzill i vital. Organitza: El Brot
 Més informació: www.farinera.cat

Dijous 19 de maig
Presentació del document 'El cementi-

ri nuclear a la premsa catalana'
 18:30h a la seu de la CGT.
 Via Laietana, 18 planta 9
 Presentació de l'informe a càrrec del Grup de Periodistes Ramon Barnils
 Organitza: Col·lectiu Antinuclears de Barcelona
 Més informació:
www.antinuclears.blogspot.com

Divendres 20 de maig
Jornades sobre violència: una crítica a la teoria de les onades terroristes a partir de l'anàlisi comparativa entre el terror anarquista i el feixista
 19:30h Ateneu de Sant Andreu del Palomar
 C. Coroleu, 82.
 A càrrec de Francisco de Paula
 Acte dins les *Jornades sobre Violència*, que sorgeixen de la necessitat del grup de la FEL-UAB de debatre i reflexionar sobre el paper de la violència dins la nostra quotidianitat i també aquelles experiències que sorgeixen del nostre entorn més proper.
 Organitza: Fel-UAB
 Més informació: www.lahaine.org

Divendres 20 de maig
Hermanos Fulcanelli Trio
 21:30h El Brot.
 Gran Via de les Corts Catalanes, 837.
 Després de molts anys de col·laborar en diferents projectes musicals que no van arribar a fructificar, Salvatore Fulcanelli ha decidit prendre les regnes de la seva carrera musical. Compositor, vocalista i multi-instrumentista, Salvatore és el líder indiscutible de la banda. Els seus germans, Pietro i Christian, han après a tocar diversos instruments exclusivament per ajudar el seu germà. Christian i Pietro, dedicats professionalment al món de l'audiovisual, han hagut de deixar de banda les seves respectives carreres amb l'únic objectiu d'aconseguir funcionar com a banda d'acompanyament per al seu germà.
 Organitza: El Brot
 Més informació: www.farinera.cat

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

El Tatanet, espai d'educació lliure a Sants, obre les portes a la **gent que vulgui fer pràctiques en escoles alternatives**.
 Contacte: eltatanet@yahoo.es

La DIRECTA: **regalema una impressora HP deskjet 1280**. Impressions a color fins a DIN A3.
 Contacte: 935 270 982, subscripcions@setmanaridirecta.info

El col·lectiu Reciclem- Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les **persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi**. Contacte: www.reutil.net

S'ofereixen **gossos en adopció** per tancament de gossers. És urgent, poden sacrificar-los.
 Contacte: Mónica, 629 278 238

Necessitem gent que doni **un cop de mà en l'organització de la biblioteca del Punt d'Interacció amb Collserola de Can Masdeu**. Escriu-nos! pic@moviments.net

Rumb a Gaza: **Segona Flota de la Llibertat**. **Necessitem suport i donacions** per tirar endavant el projecte el proper mes de maig.
 Contacte: info@rumbogaza.org

> EL TEMPS

DIJOURS 19
 Plenament immerses al cor de la primavera. Calor al migdia i ambient encara fresc de nit, però amb cel sense núvols.

DIVENDRES 20
 Una depressió que passarà pel sud del País Valencià farà augmentar els núvols, però només durà tempestes a Alacant.

DISSABTE 21
 Els núvols es trencaran i les ullades de sol es faran més generals. Temperatures més altes i vents del sud.

DIUMENGE 22
 Clar ascens de les temperatures. Una falca anticiclònica ens agafarà dins el seu radi d'acció. Vents en calma i sol.

DILLUNS 23
 Nova jornada de sol i calor. Estabilitat, cap núvol i la novetat seran les boirines de matinada a les comarques litorals i prelitorals.

DIMARTS 24
 Continuarà la calma anticiclònica, però s'aproparan franges de núvols durant la tarda per les comarques de Ponent.

LA GARRIGA

Divendres 20 de maig
Triple Mortal Poètic
 22h Bar la Calma (bar del teatre)
 Passeig, 42.
 A càrrec de Pau Gener, Jordi Garcia i Misael Alerm
 Organitza: La Bordalla Assemblea de Joves de la Garriga i Primavera Poètica
 Més informació: <http://eivallesmontseny.wordpress.com> i <http://elbardelatre.wordpress.com/>

Divendres 20 de maig
Cafeta de Final de Curs
Universitat Lliure La Rimaia
 Ronda Sant Pau, 12.
 18:30h Tertúlia sobre el curs
 19:30h passi del documental *La conspiració de Chicago*, amb xerrada sobre la representació a Xile
 22h Tapetes i musiqueta de la bona!
 Tarda de reflexió i festa, per continuar els debats encetats durant el curs, acompanyats de bona música i festa.
 Organitza: Universitat Lliure La Rimaia.
 Més informació: <http://larimaia.org>

Dissabte 21 de maig
Tres anys de Brot(s)
i rebel·lies al Clot!
 El Brot.
 Gran Via de les Corts Catalanes, 837.
 21h brindis per les que hi som i les que falten + *happy hour*
 22h h El Pogo del Organillo + Djs
 Organitza: El Brot
 Més informació: www.farinera.cat

Dimarts 24 de Maig
Conferència: Bombai en acció.
'Andheri East, el reto de los slums'
 19h Sala d'actes Golferichs del Centre Cívic
 Gran Via, 491.
 Xerrada sobre la situació eternitzada de Bombai, una ciutat on les desigualtats són extremes i l'exclusió social un preu que paguen un gran nombre d'habitants. D'una banda, existeixen algunes de les fortunes més immenses del món, de l'altra, més de la meitat de la població viu en situació de pobresa i

BARCELONA

Divendres 20 de maig
Presentació de
'La Rosa dels vents'

L'enèsima publicació de debat i pensament llibertari es torna a presentar a Sants -bressol del col·lectiu- i a Can Vies després del remullat aniversari i el sorollós comiat a un candidat a l'Ajuntament d'aquesta setmana passada. 20h Can Vies. Jocs Florals, 42. Xerrada sobre la història del municipalisme llibertari, a càrrec de Manel Aisa, llibreter i president de l'Ateneu Enciclopèdic Popular. 22h Música negra d'amor i de guerra. Creperia + Kafeta musical amb dj Genís Worksong.

Organitza: Negres Tempestes + S(A)NTS

Quan el Marroc ve per quedar-se

REUS, dissabte 21 de maig

Jornada 'Barris, perifèries urbanes i accions de co-desenvolupament amb població marroquina a Catalunya: entre els drets humans i la inclusió social'
 Des de Reus, de la mà d'una organització històrica en la denúncia de les injustícies i en ple debat sobre la immigració a casa nostra, ens proposem aquestes jornades sobre una de les comunitats de gent nouvinguda més nombrosa al nostre país.

Tot el dia. Sala d'actes del Centre de Lectura de Reus. C. Major, 15.
 10h Benvinguda i presentació de l'acte a càrrec de l'organització. 10:30h Projectió del documental *Els fills de Penèlope*. Hi participarà una de les seves productores i autores, Eva Cruells.
 11:30h Mitja part. 12h L'experiència francesa de treball en barris perifèrics i amb fortes exclusions socials: el cas de l'associació Regies de Quartiers, a càrrec de Carole Peychaud, membre de la seva coordinadora nacional. Comentaris de l'exposició i propostes per part del públic i per part d'una taula amb Fàtima Ait Takassit (de l'associació d'Amazics de Catalunya) i de Josep Maria Navarro (coordinador de l'àmbit d'accions comunitàries de la Fundació Desenvolupament Comunitari). 13:30h Cloenda i conclusions

Organitza: Sodepau i Fundació Desenvolupament Comunitari
 Més informació: www.sodepau.org

es concentra als barris de barraques, que s'anomenen *slums*, és a dir, les zones més degradades de la ciutat. Presentarà i dinamitzarà la xerrada *Sonrisas de Bombay*.
 Organitza: Sonrisas de Bombay
 Més informació: <http://lassonrisasde-bombay.blogspot.com>

BELLATERRA

Dijous 19 de maig
Jornades sobre violència
 Taula rodona: La lluita anti-Bolonya i l'ús de la violència
 13h Facultat de lletres de la UAB (aula 215)
 A càrrec de persones que van participar dels moviments durant els últims cinc anys
 Organitza: Fel-UAB
 Més informació: www.lahaine.org

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

20, 21 i 22 de maig
Tattoo circus
L'ornamenta arreu del cos en suport de les persones preses

Un any més, torna aquesta trobada de tatuadors, concebut com una manera de finançar i donar suport a les persones preses i també com una altra manera de combatre el sistema capitalista. Xerrades, projeccions i concerts es barrejaran amb *piercings*, tatuatges i escarificacions.

CSO La Forsa. Av. de la Flama, 41.

GIRONA

Dimecres 18 de maig
Taller-bici Trinxacadenes
 16h CSO Kan Kolmo
 C. Carme, 41.
 Tallers per reparar la bicicleta amb les pròpies mans i amb ajuda. Es poden portar les peces que ja no serveixen perquè algú altre les utilitzi. RE-BI-CICLAT!
 Organitza: CSO Kan Kolmo
 Més informació: <http://kankolmotxiro-na.blogspot.com/>

Divendres 20 de maig
Xerrada: 'L'accident de Fukushima i la situació de les nuclears a Catalunya'
 19h Casa de Cultura. Plaça Hospital, 6.
 A càrrec de Marcel Coderch, membre del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de la Generalitat de Catalunya i Miquel Muñiz, membre

de la Coordinadora Tanquem les Nuclears i de l'Observatori de l'Energia a Catalunya. Presentació a càrrec de Núria Almirón, professora de Periodisme a la Universitat Pompeu Fabra.
 Organitza: Grup antinuclear de les comarques gironines
 Més informació: www.comarquesgironinesantinuclears.blogspot.com

LLEIDA

Dijous 19 de maig
Presentació del documental
'El part respectuós, un dret oblidat'
de Luís Campderriç
 18h Biblioteca Pública de Lleida
 Rambla Aragó, 10.
 Un cop d'ull a qüestions crítiques del part medicalitzat amb la intenció d'impulsar el debat la reflexió al voltant del tema. Presentació a càrrec de Dona Llum i les llevadores Rosa Escribà Salvadó i Montse Bach Martínez.
 Organitza: Dona Llum
 Més informació: www.donallum.org

RUBÍ

Dissabte 21 de maig
Cinquè Gran Cabaret
de CIRC a la Fabri-K
 22h CSO La Farbrí-k 2
 Av. La Llana, 109.
 Nit d'espectacle de circ per tothom. Hi haurà sopar i pastes.
 Organitza: La Fabri-k 2

TORTOSA

Divendres 20 de maig
Lo Priorat al Panxampla.
Vi, literatura i territori
 20:30h Casal Popular Panxampla.
 C. Gil de Frederich, 6.
 Tast de vins i tertúlia sobre la comarca, la defensa del territori i la seua literatura. Amb la participació de Claustra Grau i Roser Vernet, membres del Centre Quim Soler.
 Organitza: Casal Popular Panxampla
 Més informació: www.panxampla.org

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES**BARCELONA**

Dissabte 21 de maig
Rua sorollosa 'Can Batlló és pel barri!'

18h Plaça Pelleria

Més informació:
<http://canbatllo.wordpress.com/>

BARCELONA

Dilluns 23 de maig
Concentració
de suport al
CSO Artkatraz

11h Sortida des d'Artkatraz (Almogàvers, 135)
 12h Concentració davant la Ciutat de la Justícia amb dinar popular i cabaret

Convoca: CSO Artkatraz

ARTKATRAZ CSO
 es de totes

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Roger Rodríguez PERIODISTA I INVESTIGADOR URUGUAIÀ

“Els drets humans són innegociables i els seus crims, imprescriptibles”

Amic i company de feina d'Eduardo Galeano, Roger Rodríguez (febrer de 1960) és un dels periodistes especialitzats en drets humans més reconeguts d'Iberoamèrica. Els seus articles al voltant de la dictadura uruguaiana (1973-1985), publicats a Caras & Caretas i altres revistes de prestigi, li han valgut el Premi a la Llibertat d'Expressió, que li va lliurar la Casa Amèrica de Catalunya el 3 de maig, coincidint amb el Dia internacional per la Llibertat de Premsa.

Alex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

L'han amenaçat arran de les seves investigacions sobre crims de lesa humanitat a l'Uruguai. Com ho està vivint?

He preferit no denunciar-ho perquè l'amenaça no eclipsi la recerca, si bé la situació ha empitjorat davant la possibilitat que la llei de caducitat sigui abolida i, de resultes d'això, caigui el mur que ha permès que els sectors vinculats a la dictadura hagin viscut en la impunitat durant 35 anys.

Què ha succeït, doncs?

El gener passat, l'anomenat Fòrum Llibertat i Concòrdia va iniciar una ofensiva psicopolítica social. Vaig denunciar la seva connexió amb altres grups espanyols, italians i amb una plataforma llatinoamericana que, sota el nom d'Uno Amèrica, aplega organitzacions ultraliberalistes i és al darrere de diversos cops d'Estat, tant dels frustrats a Venècia, Bolívia o l'Equador com el produït a Hondures el 2009. Després que ho revelés, han penjat les meves dades a Internet amb una fotografia de la casa on visc, la qual cosa és una invitació als sicaris a matar-me.

“Grups espanyols, italians i la plataforma Uno Amèrica estan darrere de diversos cops d'Estat”

L'ofensiva té alguna analogia amb el Tea Party o altres moviments neoconservadors apareguts a Europa i a l'Amèrica Llatina?

Pot haver-hi similituds, si bé a l'Uruguai es tracta de responsables de crims de lesa humanitat que intenten evitar els tribunals mitjançant la pressió als polítics i a les forces armades. Donen suport als colpistes i han tret una declaració sobre el perill de retornar al passat.

Com s'hi ha arribat?

Tot comença el 1986 amb l'aprovació de la llei de caducitat de la pretensió impunitiva de l'Estat, una mena de punt final. Després va venir el govern de Jorge Batlle, del Partit Colorado, que -fidel a les seves promeses- va decidir no tocar res, fins que el 2005, el Front Ampli de Tabaré Vázquez va pujar al poder i va fer-ne una reinterpretació sobre la base que els delictes econòmics i la desaparició d'infants no quedaven emparats per la llei i que, per tant, s'havien de jutjar. Seguint les demandes dels moviments socials, l'octubre de 2009, va organitzar un plebiscit per reformar la Constitució i anul·lar aquesta norma.

El plebiscit es va perdre, però.

Necessitava una àmplia majoria. Ara bé, la població va revalidar la confiança al Front Ampli i al seu nou cap de llista José Mujica i va acceptar el seu compromís d'abolir la llei. I ens trobem en aquesta situació: un govern disposat a fer justícia, enfrontat a un sector ultra que amenaça perquè no s'esclareixin els crims de la dictadura.

Podria succeir que no s'abordessin els casos més delicats per evitar el conflicte?

Els drets humans són innegociables, ja que no té sentit investigar unes tortures i unes altres no; els seus crims són imprescriptibles. Un desaparegut l'any 1976 continua desaparegut.

A través del cas de la fàbrica d'automoció argentina Orletti, vostè ha demostrat la cooperació de l'Argentina amb la dictadura de l'Uruguai. Què hi va succeir?

Allà, s'hi torturaven joves activistes sota el comandament d'un repressor argentí, que després els tornava a l'Uruguai, on se'ls executava i se'ls enterrava en fosses comunes, com s'acabarà demostrant. La connexió es produeix des de 1971, quan l'Uruguai es coordina amb els serveis d'intel·ligència argentins i incorpora la seva doctrina de seguretat nacional i el mecanisme de tortura que França va aplicar a Algèria. Dos sistemes d'extermini

IVAN G. COSTA

que es van perpetrar consecutivament a l'Argentina, al Paraguai, a Xile i a l'Uruguai.

Quan es desenvolupen?

Amb el cop d'Estat de 1976 a l'Argentina. Consisteix en casos com el d'Orletti; és a dir, arrestos de dissidents d'esquerres que després són traslladats als seus països per fer-los desaparèixer en fosses o als vols de la mort.

Per què transcendeix més la dictadura argentina que l'uruguaiana?

Els han tingut 30.000 desapareguts, mentre que, a l'Uruguai, són 174; per bé que en cap altre país no s'han suïcidat tantes presoneres. Som el germà petit, però amb una crueltat repressiva molt elevada.

També expliqueu el paper de l'Acadèmia de les Amèriques.

D'allà, en van sortir les quadrilles de colpistes uruguaïans anteriors al 1976. Hi van fer pràctiques i la majoria dels autors de les tortures i de les desaparicions de militants d'esquerres provenien d'aquesta instal·lació militar.

Sembla que la resposta civil es limita a poques veus. És així?

Només les àvies i alguns grups de persones aïllades abanderades de la lluita pels drets humans, entre els quals trobem Adolfo Pérez Esquivel o el fiscal Miguel Ángel Osorio, que han ajudat a exigir la veritat.

Primer de tot és la veritat?

Exacte, no pots girar full si no tens escrit l'anterior. Qui reclama el punt final ignora la història, que significa continuïtat, però també la gramàtica, perquè s'ha d'explicar què va passar. Cal un nou contracte social per fer-ho possible.

En què ha de consistir?

Apel·lar a la Declaració Universal dels Drets Humans de 1948, perquè hem creat una societat individualista i enreixada en sí mateixa que accepta ser vigilada. En definitiva: hem de tornar a indignar-nos i a buscar les coses que ens uneixen per construir una societat més justa i democràtica, basada en la veritat, la no-violència i el bé comú.

. LA COLUMNA

Ser lliures

Montse Marien
opinio@setmanaridirecta.info

No existeixen estudis ni investigacions prou rigoroses com per saber amb exactitud quin és el número de persones que exerceixen la prostitució; quines ho fan per decisió pròpia; quantes han utilitzat xarxes de tràfic per entrar al país de manera *il·legal* i després treballar pel seu compte; quantes ho fan sota situacions de coacció i abús de poder (víctimes del tràfic d'éssers humans). Tampoc sabem res del número de nacionals o estrangeres. Ni els llocs on treballen. Les organitzacions que treballen amb prostitutes no podrien treballar més ni millor si es tinguessin aquestes dades. Restem a l'espera. No obstant, la població immigrada dedicada al treball sexual ha augmentat molt els darrers anys. El perfil de dona que exerceix la prostitució és variable, segons les circumstàncies, les seves circumstàncies. Ara mateix, per exemple, amb l'actual crisi econòmica, moltes dones que ja no exercien han trobat de nou en la prostitució una font d'ingressos.

És la manca de drets el que aproxima a qui exerceix la prostitució a situacions de desprotecció

Hem d'advocar perquè les dones s'organitzin en cooperatives per treballar. Si parlem de la feina als clubs, les lleis no han de contemplar únicament els aspectes de la llicència, la localització o les qüestions sanitàries dels locals, sinó que han de defensar els drets de les treballadores sexuals. Entenem que són les pròpies treballadores les que han de decidir quins seran els seus clients (sense imposicions de cap mena) i quins serveis sexuals volen oferir, quan (la disponibilitat total no lliga massa amb els drets laborals) i com. És bàsica també la llibertat de moviment per entrar i sortir del local i la llibertat de trencar el contracte laboral en qualsevol moment.

S'han de tenir en compte les diferents situacions actuals de la prostitució per donar a cada una la solució pertinent. Si haguéssim d'esperar a què no existeixi tràfic d'éssers humans, les prostitutes que han decidit ser-ho, seguiran sent excloses de les polítiques.

És la manca de drets el que aproxima a qui exerceix la prostitució a situacions de desprotecció i vulnerabilitat.